XV. évfolyam 22. szám. Ára: 1 forint 1959. május 28.

Ludas Matyi

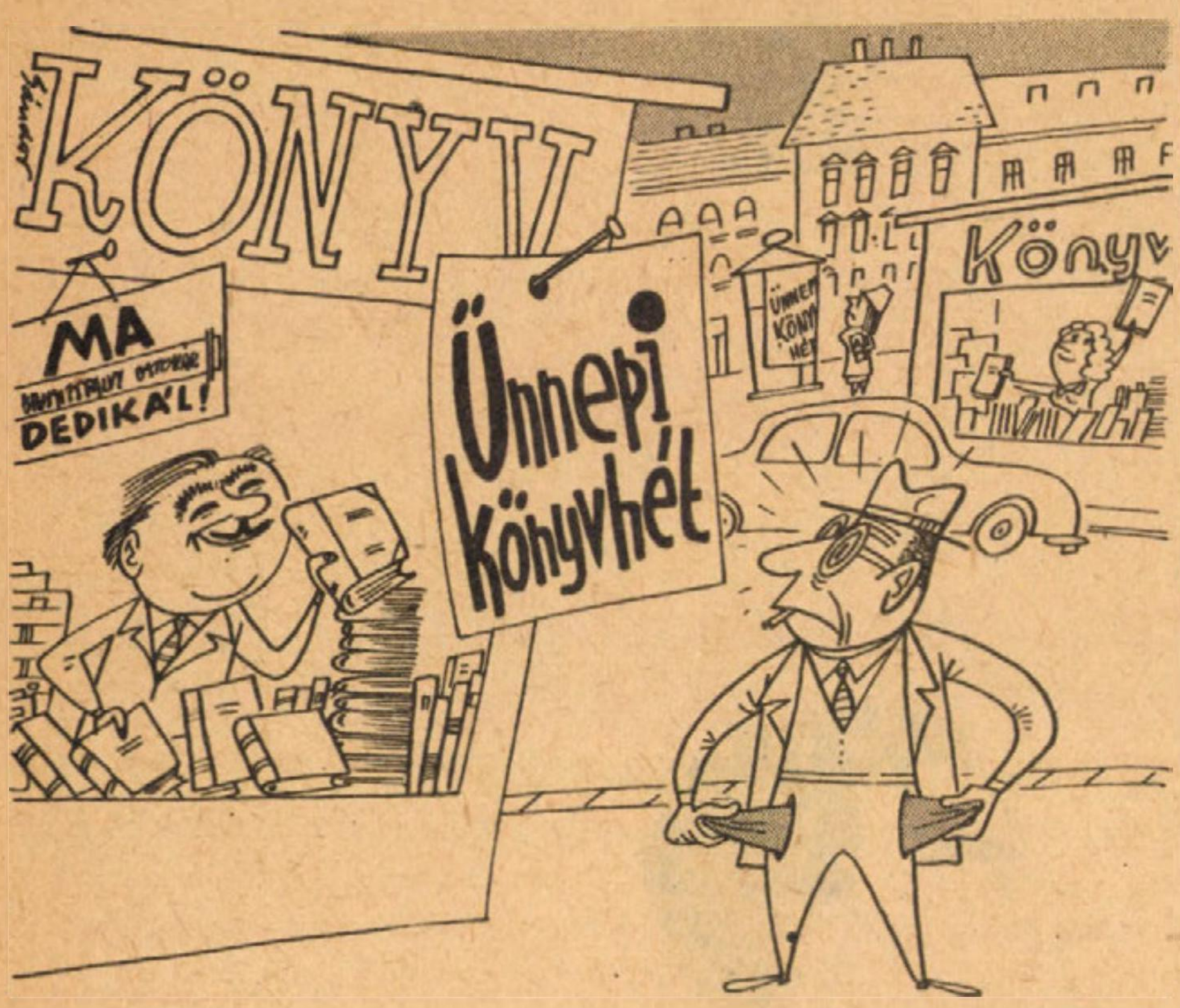

Pusztai Pál rajza

— Egy csomagtervet ajánlok... Megfelel?
— Nem. Nekem béke és harmónia kellene...

Hóvégén kezdődik a könyvhét

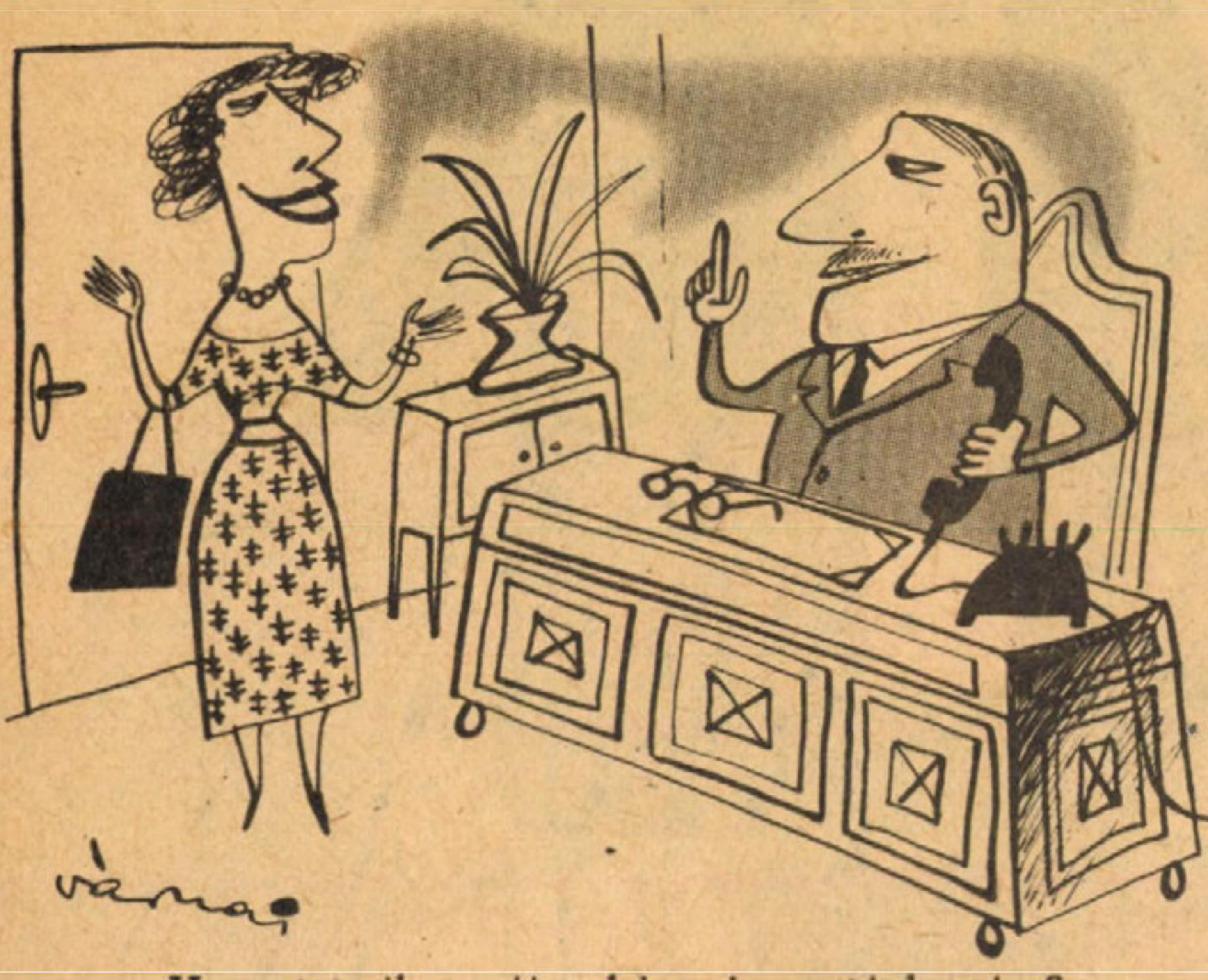
Sándor Károly rajza

– Legalább van időm megfontolni, hogy mit vegyek meg elseje után...

Ami biztos, az biztos

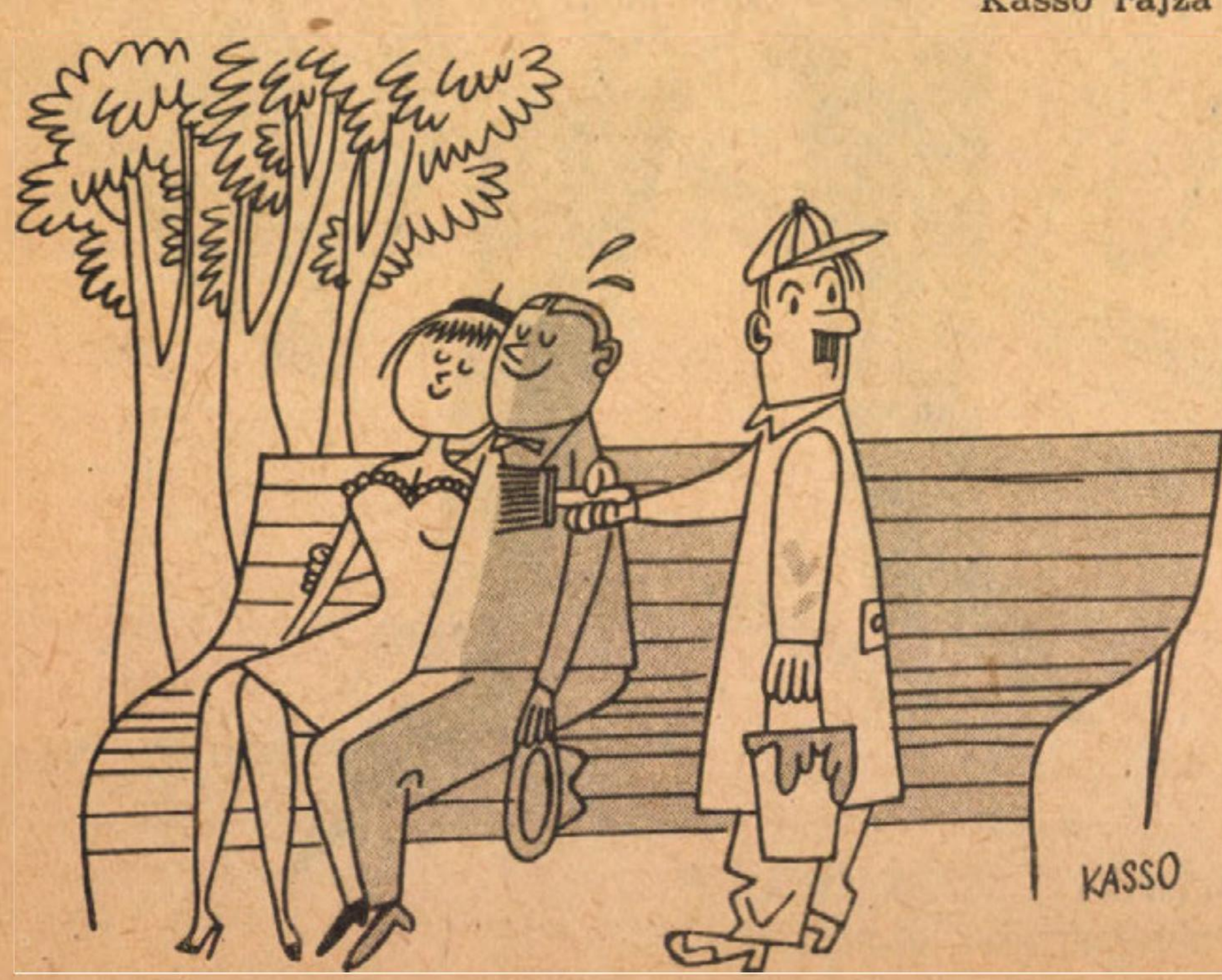
Várnai György rajza

– Hogy tetszik az új ruhám, igazgató kartárs?
– Mindjárt megkérdezem a minisztériumtól...

Önfeledt szerelmesek

Kasso rajza

— Mit csinálsz? Húsz éve nem láttalak — kérdeztem Rudákot, húszéves érettségi találkozónk bankettjén.

— Kérlek — mondja Rudák —, a Selejt-Gyár igazgatója vagyok.

— És te erre ilyen büszke vagy? — kérdem tőle elhűlve, de Rudák fölényesen nézett rám:

— A selejt-gyárat — mondja —, az én elgondolásom alapján szerveztük meg és ha kíváncsi vagy rá, ülj be a kocsimba és gyere ki a gyárba, mert éjszakai műszakban is dolgozunk, mióta egy nagyobb mennyiségű mechanikai selejt gyártására kaptunk megrendelést.

Beültem vele a kocsiba és Rudák magyarázni kezdett:

— Selejt-gyáram elgondolásának az volt az alapja, hogy minden gyárban készítenek olyan gyártmányokat, melyekről rendszerint előre és többen is tudják, hogy legyártásuk értelmetlen, önköltségük drága és minőségük gyenge lesz, és hogy ezek a gyártmányok okozzák majd az üzemnek a legtöbb vesződséget és bosszúságot. És így született meg bennem az a gondolat, hogyha *egy gyárban profilíroznák* valamennyi gyár reménytelenségre ítélt gyártmányait, úgy óriási terhet vennénk le egész gyáriparunkról és még adminisztratíve is egyszerűsödne a termelés. A gyárak ugyanis — magyarázta Rudák — egyszerűen nálunk rendelik most meg a vesződséges és sikertelen termékeik legyártását és mi, amint a gyártáshoz fogunk, mindjárt megrendeljük külföldről is a gyártmányt, s mire elkészülünk a selejttel, megérkezik a jóminőségű importáru is.

Rudák itt befejezte magyarázatát, mert begördültünk a gyárkapun. Mindjárt a készárutraktár elé hajtott és büszkén vezetett be a hatalmas épületbe. — Nézz itt körül — mutatta dicsekvően, és egy, mennyezetig felhalmozott acélöntvényhez vezetett —, ezeknek a használható példányai már úton vannak a szovjet és a csehszlovák gyárakból, s mire a megrendelt mennyiséget elrontjuk, aznap futnak be hozzánk a megfelelő import-szállítmányok. De most nézz meg egy üzemet is!

Nagy rendetlenség, elszórt vasrudak, félhomály és fullasztó levegő fogadott a forgácsolóban, hová beléptünk. — Különleges eljárással — mondta Rudák — a kéményfüstöt visszavezettük a műhelybe, hogy a fojtó levegő megkönnyítse a munkadarabok elrontását. Azzal rákiáltott egy fiatalemberre, ki egy műszerrel méricskélt valamit a gépe mellett. — Szemmértékkel mérj, fiú, ne noniusszal.

— Tudod — mondta felém fordulva —, nagyon kell vigyázni a gyártásnál, mert ha véletlenül nem rontjuk el, akkor át kell vennie az iparnak, sokkal drágább önköltséggel és árban, mint a hasonló külföldit.

— Mondd, Rudák — gondolkoztam hazafelé —, nem volna a legegyszerűbb, ha irányt vennél az üzemi részlegeid fokozatos felszámolására, és végül nem maradna egyéb az import-megrendeléseket intéző irodáknál?

Rudák arca erre elborult. — Gondoltam erre — mondta. — De orrot kaptam a javaslatért. Azt mondták, ne is képzeljem, hogy a termelő részlegeket csökkenteni lehet, az adminisztratív részlegek javára.

Somogyi Pál

Filmtörténet Hollywoodnak

Hemmingway Nobel-díjas írót megkérték, hogy írjon rövid filmtörténetet egy hollywoodi lap számára. Az író, aki négyszer nősült, szívesen tett eleget a felhívásnak és postafordultával a következő történetet küldte:

„Együtt sétáltak. Pillantásaik találkoztak. Egymás mellé ültek. Ajkaik találkoztak. Anyakönyvi hivatalba, majd új otthonukba mentek. Szívek találkoztak. Egy darabig együttéltek. Ezután már csak ügyvédjeik találkoztak."

A HŐS

Idősebb, ösztövér emberke volt a félisten. A bámulattól alig tudtam szólni hozzá:

— Gratulálok!... Csodálatos, elképesztő, földöntúli volt, amit véghezvitt.

— De kérem — szerénykedett, — igazán túlzás, semmiség volt az egész...

— Micsoda? — horkantam fel. — Az semmiség, félkézzel megállítani egy gyorsvonatot a nyílt pályán?

— Ó, tessék elhinni, nem volt az olyan nagy dolog... Megmondom őszintén, egy kicsit a másik kezemmel is segítettem... Meg aztán a vonat nem is ment olyan nagyon gyorsan, lassított, kérem, határozottan lassított... És alig volt rajta utas...

— De hát... ez egészen csodálatra méltó... odaállni a sínek közé, puszta kézzel megállítani egy robogó vonatot... emberfölötti!...

— Nem szabad felfújni ezt a dolgot... kényszerhelyzetben voltam... csak azért került sor rá, mert elromlott a biciklim...

— Igen? És átúszni hóviharban a zajló Dunán, talán az is csak semmiség?

— Én, kérem szépen, szeretek úszni, mindig jó úszó voltam, diákkoromban versenyt nyertem mellúszásban...

— De hóviharban... a zajló Dunában...

— Nem vagyok hűlésre hajlamos... egész télen egyet sem prüszköltem.

— És a rablótámadás?

— Miféle rablótámadás?

— Talán már nem is emlékszik rá?

— Hadd gondolkozzam... egy pillanat!

— Hiszen egy csapat fegyveres útonálló támadta meg!

— Jaj, ne tessék túlozni, könyörgök, hogyhogy csapat? Még harmincan sem voltak.

— De fegyveresen!

— Ez is túlzás. Legföljebb öt ágyújuk és két mozsaruk volt, ha jól emlékszem. Se tank, se atomfegyver.

— De hát mégis csak óriási dolog, ennyi banditát puszta kézzel szétkergetni.

— Megijedtek, ennyi az egész. Annyi manapság a neuraszténiás. Idegesek az emberek, hamar megijednek.

— És a hétfejű sárkány?

— Micsoda, kérem?

— Igen, a hétfejű sárkány. Most úgy tesz, mintha nem tudná.

— Nem számoltam a fejeit, de úgy emlékszem, hatnál nem volt több...

— Az bizony hétfejű volt! És ön egyetlen csapással mind leütötte.

— Jaj, ne tessék túlozni, volt egy pótcsapás is, egy kis ráadás. Az első csapásnál ugyanis nem jött ki jól a lépés...

— De hát ön egy mesebeli hős, egy Herakles, egy Leonidas, egy Szent György lovag, Oroszlánszívű Richárd, Toldi Miklós és János vitéz...

— Dehogy, kérem, túlozni tetszik...

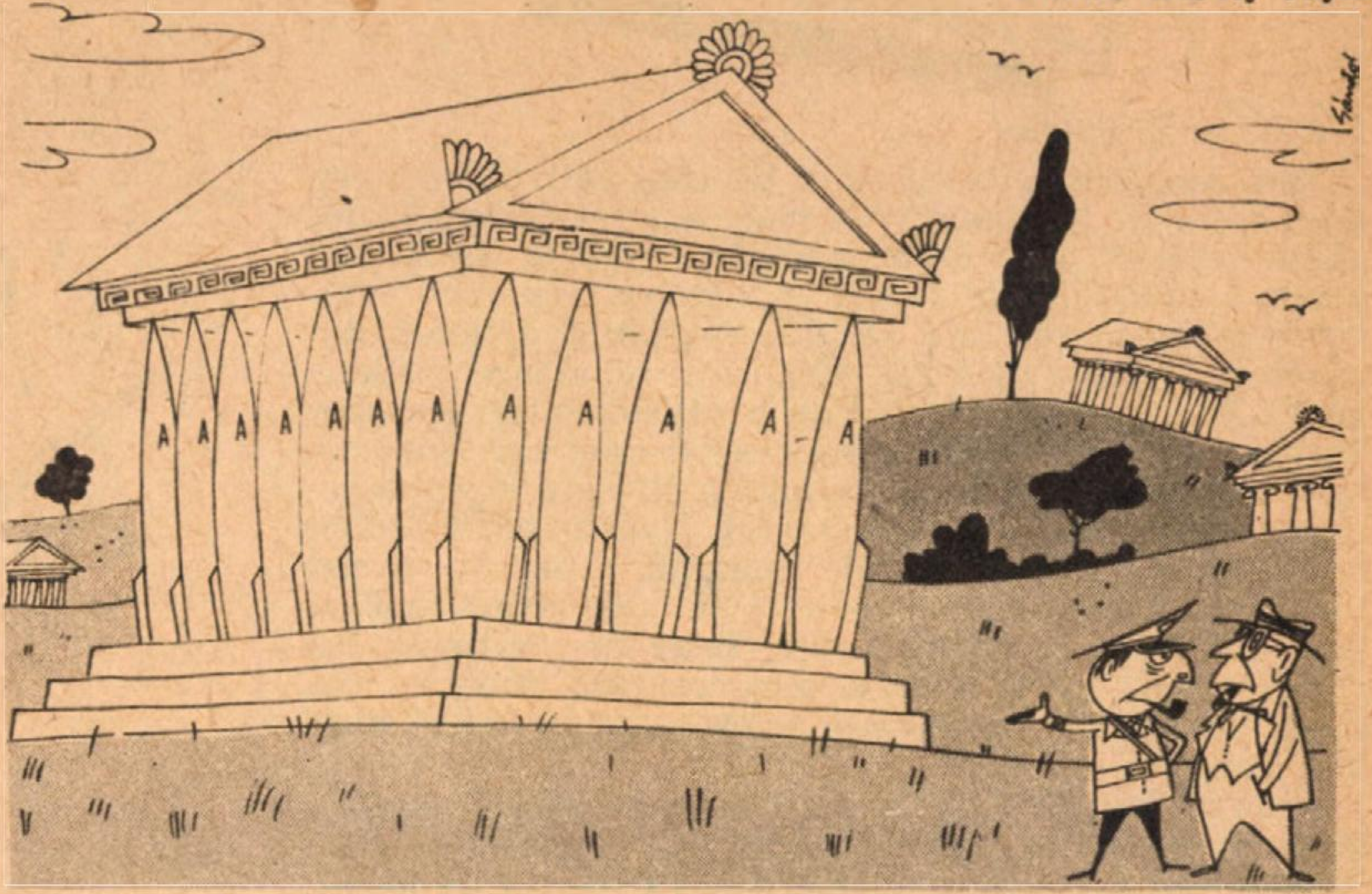
— Hát akkor mondja meg, miért volt ez az egész? Mi a magyarázata ezeknek a mesebeli hőstetteknek, ezeknek a héroszi csodáknak?

— Megmondom, kérem szépen. Éjfél után arra ébredtem fel, hogy nincs odahaza egyetlen szál cigarettám sem és muszáj volt elmennem valahova szerezni...

Feleki László

Atombomba-támaszpont Görögországban

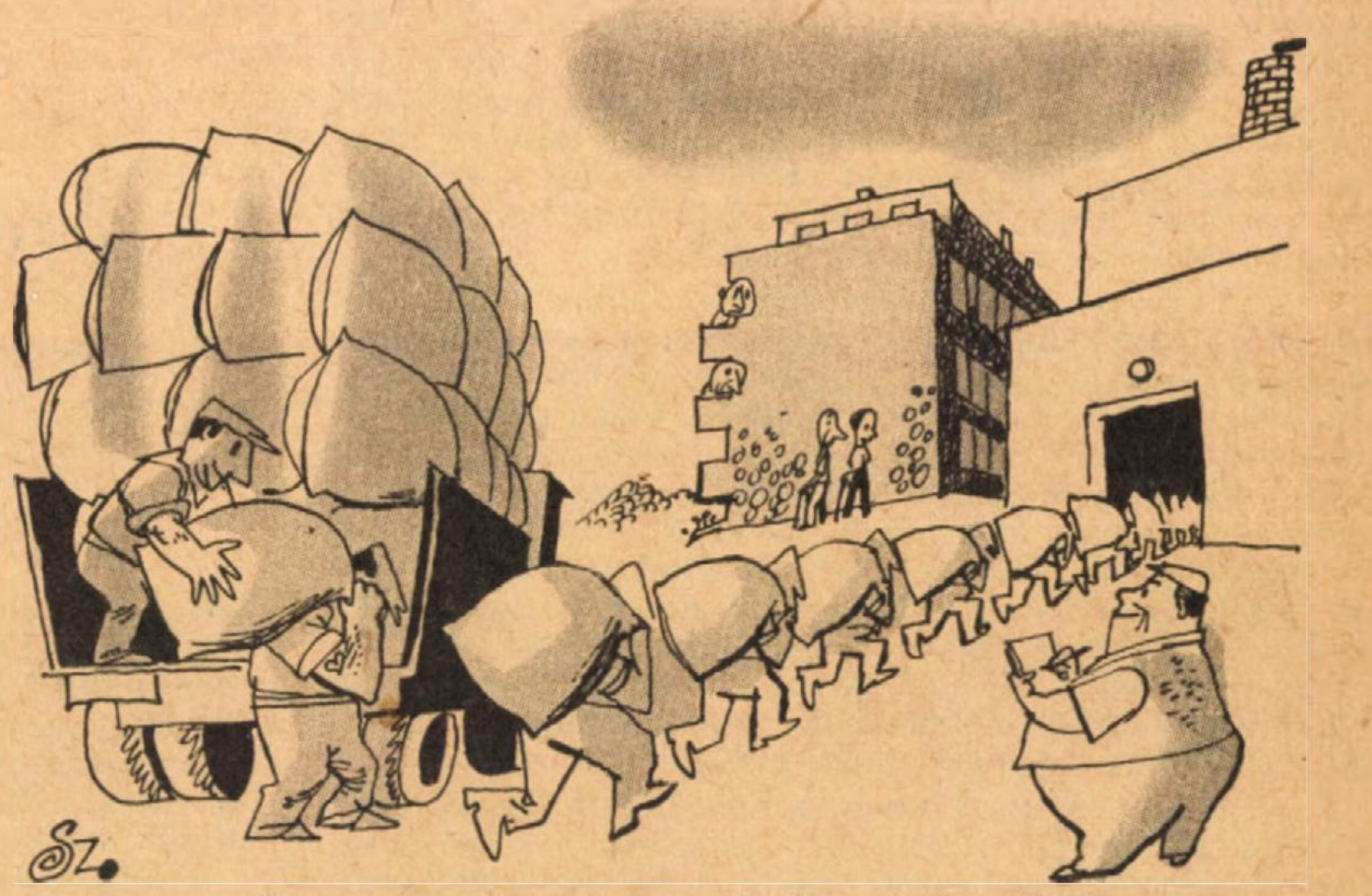
Sándor Károly rajza

— Így lehet ezeket a legkevésbé feltűnően tárolni...

A jó üdülőgondnok

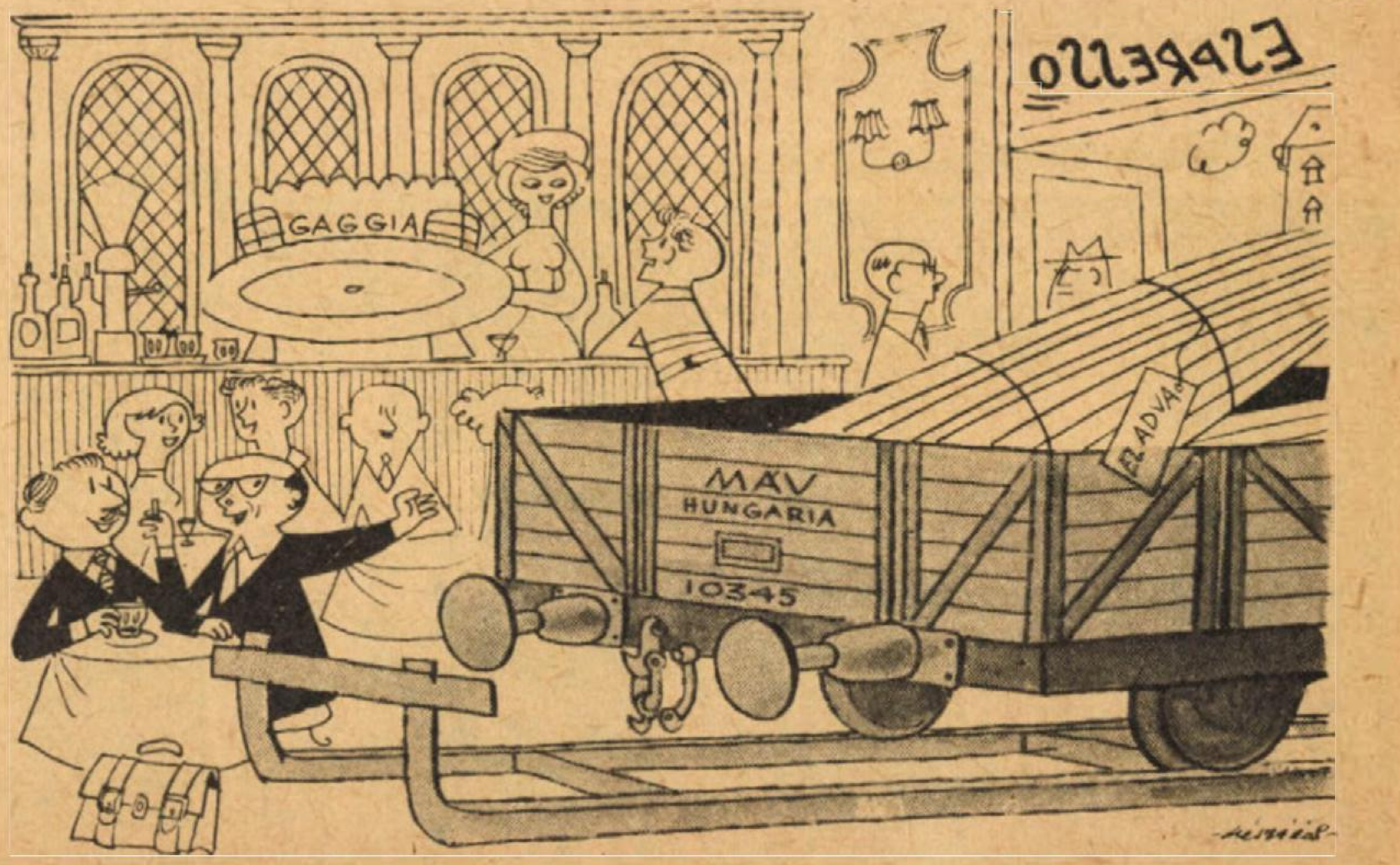
Szűr-Szabó József rajza

— Na, egész nyárra el vagyunk látva tarhonyával!

Az anyagbeszerzés jövője

Mészáros András rajza

— Mit szólsz, mióta bevezették ide az iparvágányt, azóta sokkal flottabbul mennek a dolgok...

LEVÉL a telhetetlenségről

Kedves Barátom!

Nem szeretem a túlzásokat, de meg kell mondanom, hogy mintegy két hónap óta nagy aggodalommal szemlélem testi és lelki összeomlásodat. Nyoma sincs már derűs hangulatodnak, áldott jó kedélyednek, mely anynyira jellemző volt rád azelőtt. Folyton siránkozol, panaszlod, mennyi gondod van, mi mindenre kellene pénz, de nem telik, mert nagy a család és sok a rokon körülötted. Gyötrődésed elszomorító, csak rád kell nézni, máris sajnálkozás tölt el mindenkit, aki téged akárcsak hónapokkal ezelőtt is ismert. Nyolcvanöt kilódból szemmel láthatóan leadtál legalább tizenötöt, arcod megnyúlt, szemeid révetegen és tétován bámulnak a semmibe. Még megdöbbentőbb, hogy napról napra *tovább* fogysz, hangulatod a búskomorság határát súrolja, ami baráti szívemben jogos aggodalmat ébresztett irántad.

Szembetűnő sorvadásod okát kutatva, aggódó érdeklődésemre csak legyintettél, mint aki sorsát és jövőjét reménytelennek érzi, majd közölted velem, hogy én rajtad segíteni úgysem tudhatok. Kitartó és ismételt faggatásomra pillanatnyi gyöngeségedben végre konkrétabb formában kezdtél beszélni nyomasztó gondjaidról. Feleséged koloniál-bútort, frizsidert, porszívót, magnetofont, három nyári ruhát, két őszi-tavaszi kosztümöt, négy pár cipőt és egy perzsa bundát kér tőled; tantikád, a Margit néni, aki mindig olyan jó volt hozzád, tízezer forintra jelentette be igényét, hogy zúglói családi házát végre alaposan renováltatni tudja; Józsi bátyádnak elég volna nyolcezer forint, minden megokolás nélkül; Jenő sógorod ötezer forintos hozzájárulásra számít, hogy egy használt, de kitűnő karban levő motorcsónak társtulajdonosa lehessen.

Drámai és panaszos önvallomásod közben én egyre nagyobb meghökkenéssel bámultalak, mire hirtelen feleszméltél, megszorítottad a kezem és ott hagytál a Körút sarkán anélkül, hogy a családnak veled szemben támasztott irreális igényének bárminemű magyarázatát adtad volna. Miközben a vállaidra nehezedő súlyos tehertől én magam is roskadozva elindultam, nagyjából és fejből kiszámítottam, hogy az általad felsorolt igények kielégítésére legalább nyolcvanezer forintra volna szükséged. Hamar beláttam, mennyire igazad van: valóban nem tudok rajtad segíteni, de nem volt kétségem afelől, hogy egyre rosszabbodó lelki és fizikai állapotod egyébként ragyogó elmédet is kikezdte már.

Csak tegnap nyugodtam meg némileg, mikor hivatali kollégáddal Ballai Kázmérral összehozott a véletlen. Őszinte sajnálattal beszélt rólad, a kitűnő kollégáról. Jobb sorsot érdemelnél — mondta —, kár érted, belepusztulsz a saját szerencsédbe. Tőle tudtam meg, hogy két hónappal ezelőtt, az egyik lottóhúzáson négy találatos szelvényeddel tekintélyes összeghez jutottál. Hajszolt vadként élsz azóta, mindenki hozzád fordul, mindenki tőled kér kölcsön, vagy örökbe pénzt, meg más egyebet is, ami éppen eszébe jut és te mindenkit lerázol, csak a családdal nem boldogulsz. A család követeli a jussát. Nagyjából és fejből (milyen jól is számoltam!), legalább nyolcvanezer forintra volna szükséged.

Pedig csak ötvenhatezret nyertél...

Szegény, szegény, drága barátom!

Földes György

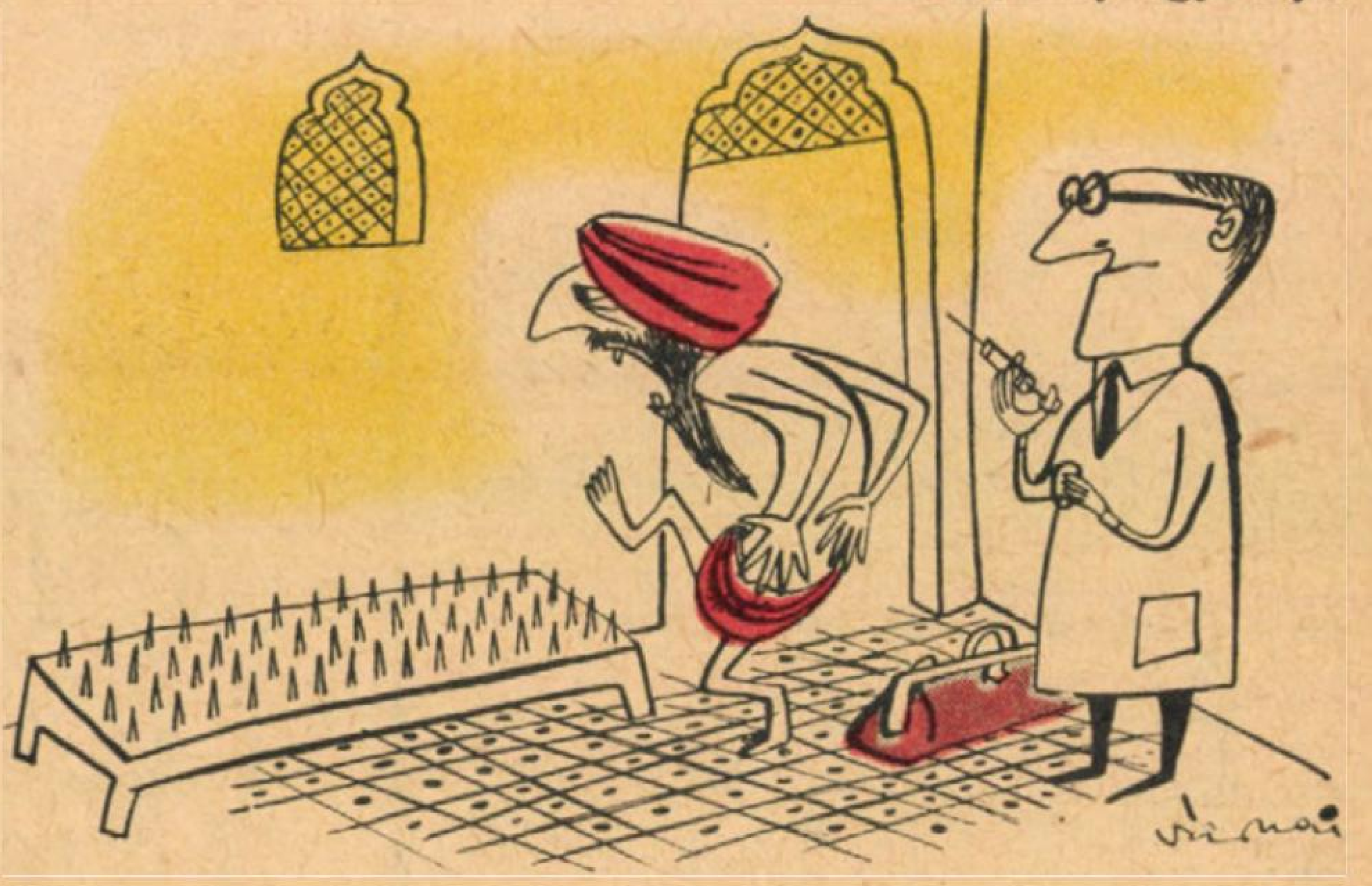
Határidős munka

Toncz Tibor rajzai

A fakír is ember

Várnai György rajza

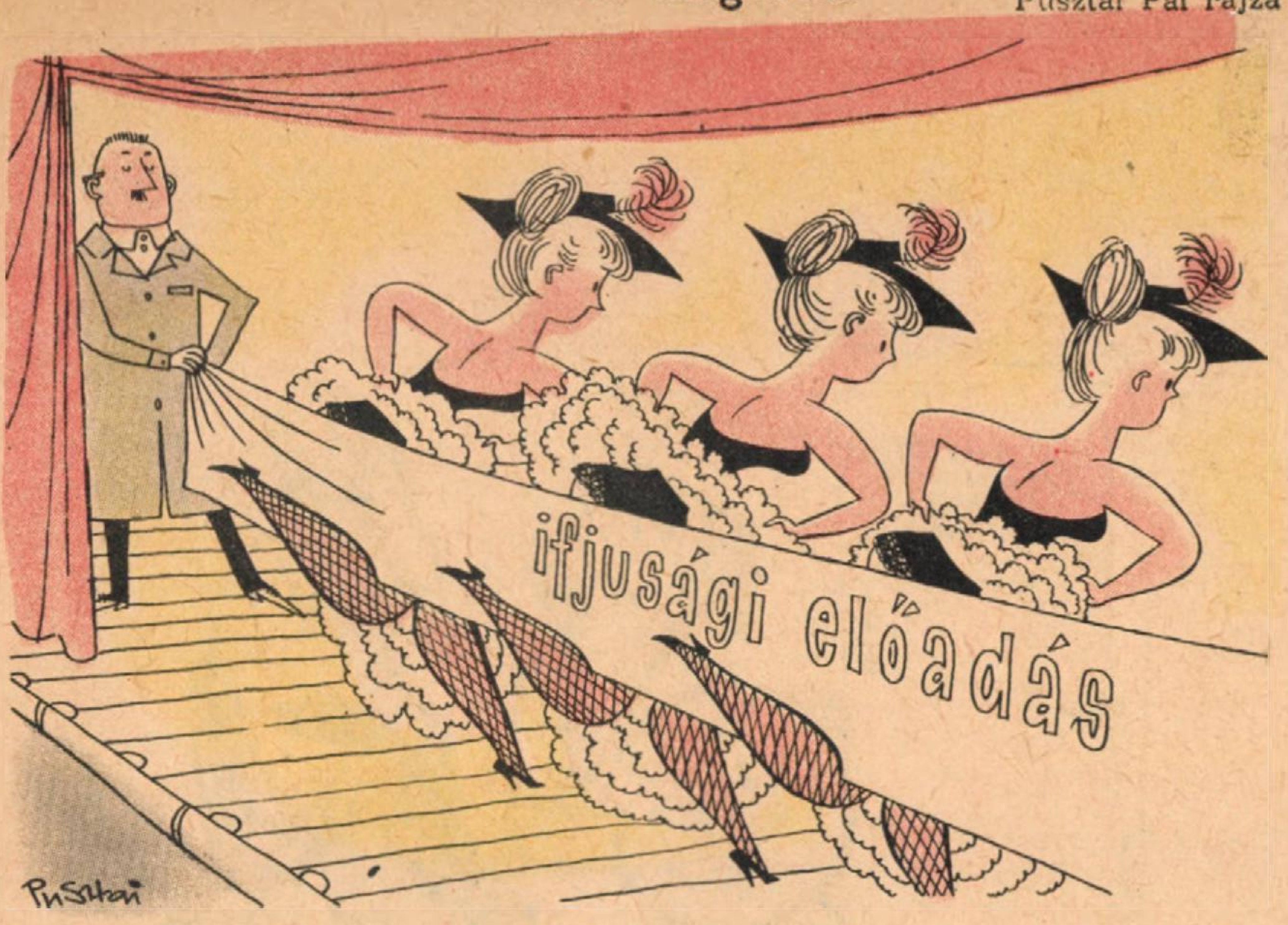
Jucika és a kandurok

Pusztai Pál rajza

Praktikus megoldás

Pusztai Pál rajza

A Vigadó előtt

– Miért nem döntik le ezt a falat?
– Mert nem tudnak dönteni

Pesti tudósítónktól

Ez olyan szép, hogy csak igaz lehet. Egy ismerős család háztartási alkalmazottat vett fel. A leány falusi, sőt tanyáról jött. Még sohasem járt Pesten. Meg kellett tanítani a gáz, a villany használatára. Telefonálni sem tud még (majd megtanul...), a villamos kimondhatatlan bámulattal tölti el. Igazi mezei virág ebben a nagyvárosban. Minden nap újabb csodákat jelent számára, nem tud betelni velük. Ősi nyugalmát viszont a pestiek bámulják meg. Hát igen, ilyesmi már csak vidéken van.

Az egyik este látták, hogy orvosságot vesz be. Ejnye, mi lehet az? Megkérdezték tőle.

— Andaxin! — mondta nyugodtan. —

*

Ne higgyék az antialkoholizmus lánglelkű apostolai, hogy az ellentábor védtelenül tűri a rámért szörnyű csapásokat. Néha vissza-visszavág, nemcsak a mámor, a búfelejtés kecsegtetésével, hanem a haladó tudomány vívmányaival is. Az Alkoholizmust Tanulmányozó Francia Főbizottság (hivatalos cím, kedves olvasó, akár hiszed, akár nem) laboratóriumi kísérletekre támaszkodva megállapította, hogy a borban nagyerejű baktériumölő elemek vannak, amelyek különösen a tífusz és a paratífusz ellen hatásosak. Akinek tehát kedves az egészsége és nem akarja, hogy fiatalon ragadja ki szerettei köréből a könyörtelen tífusz vagy paratífusz, az a Főbizottság tanácsára igyék meg naponta „egy üveg bort".

Az üveg nagysága bizonyára attól függ, hogy a páciens megítélése szerint mekkora a tífuszveszély.

Vándor, ha részeg embert látsz az utcán, amint dalolva dülöngél lámpától lámpáig, gondolj arra, hogy újabb szép példáját látod a fertőző betegségek elleni küzdelemnek.

*

A gyerekek nem szkeptikusak, ők lelkesek, hivők, álszerénység nem gátolja meg őket önnön értékeik számbavételében. Végtelen változatossággal tudnak büszkék lenni olyasmikre is, amikre a kiábrándult felnőttek már nem is gondolnak.

A három és féléves Gyurika a ház előtt ült a napon, a nyaka be volt kötve fehér kendővel.

— Fáj a torkod, Gyurika? — kérdeztem tőle.

— Ész pijosz! — tette hozzá azzal az önelégültséggel, amely akkor uralkodik el az emberen, amikor a siker a fejébe szállt.

f. l.

Párizsi mulatóban

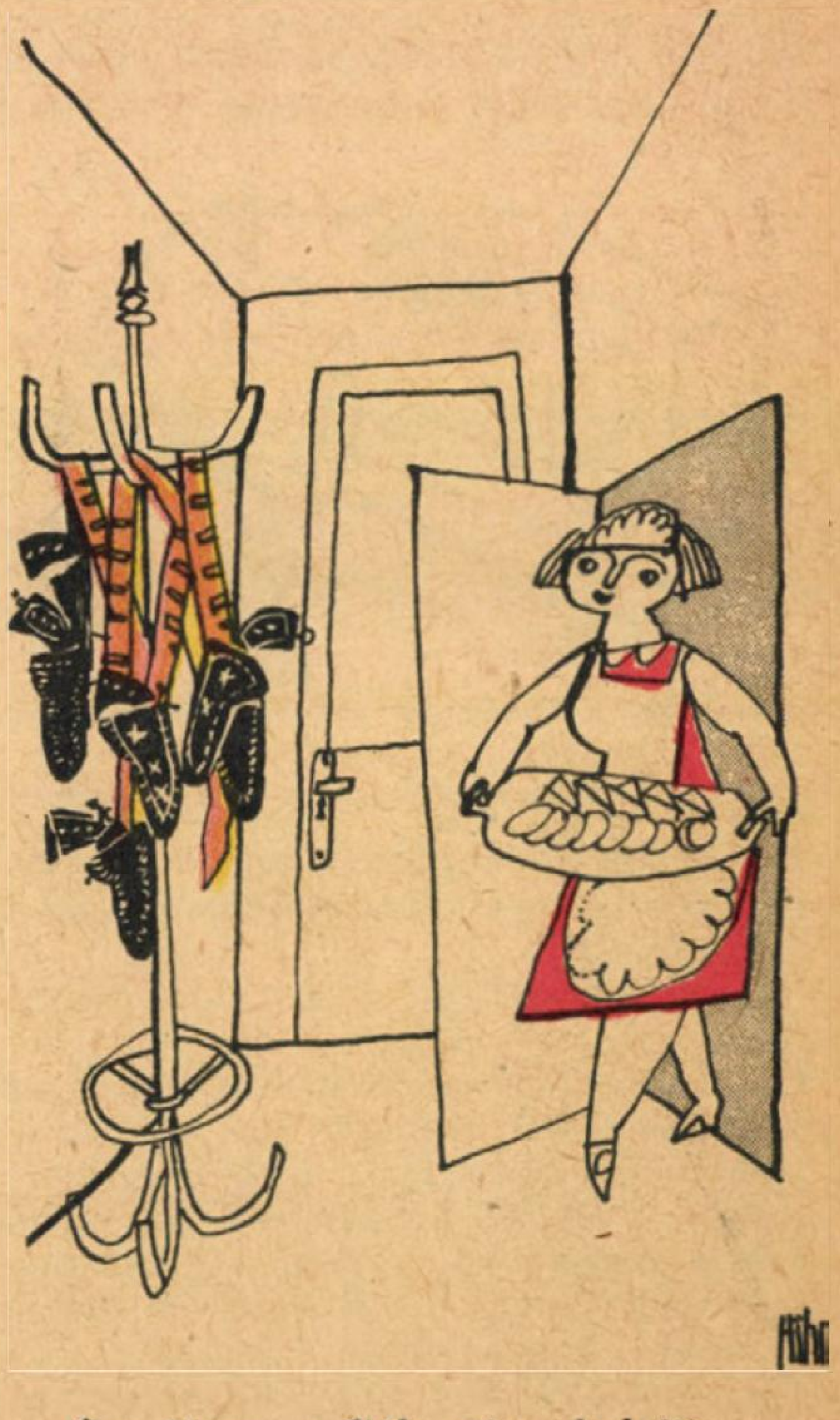
Elsie ókori regéket dalolt,
Yvette pezsdítő, ritmusos dzseszt,
Elsienek tapsolt és tombolt a néző,
Yvettenél fagyos csend, ki érti ezt?!
Pedig az Yvette szép estélyit viselt,
Anyaga ezüstös, akár a Hold,
Fülében tűzszínű gyémántok égtek,
A szerény Elsien még ruha sem volt.

Háztartási gép

Ma már a technika
óriásit lépett,
Láttam néhány csodás
háztartási gépet.
Amely süt, főz, darál,
ha kell, teát forral,
Bablevest készít el
füstölt disznóorral.
Tormát reszel, hámoz,
szinte lát és érez,
Minden házimunkát
önállóan végez.
Egy új prototípus
kerülhet csak sorra:
Amely önállóan
szerez pénzt a kosztra.

Galambos Szilveszter

Gyerekzsúron

Úgy látom, a fiúk már mind itt vannak...

A HOZOMÁNY

A mama mindent eldugott. Állítólag a gyerekek elől. Való, hogy a gyerekek szemében minden játék volt: kulcs, citrom, papucs, a szemüvegem, az autószifon, a vekker, a negyed kiló párizsi, amit vacsorára vettünk, a naftalin, a kalapom, az ágyterítő ... egyszóval minden, ami a fizika és kémia szerint anyagnak nevezhető, és átalakítható.

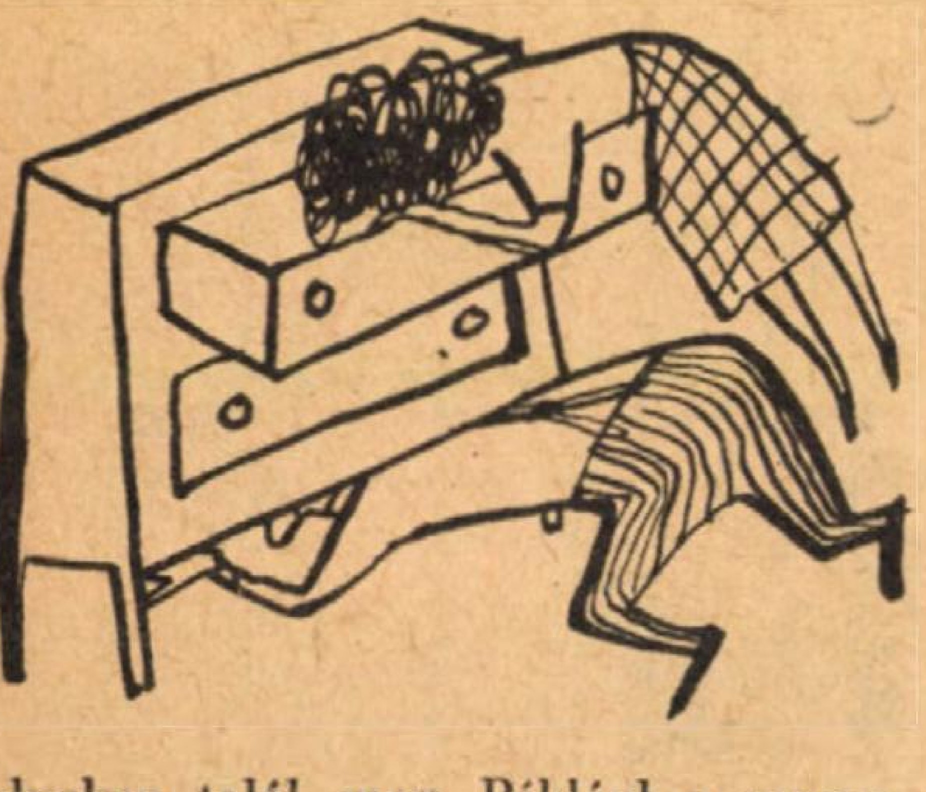
Ezért a mama mindent eldugott előlük. Megdöbbentő pontossággal tudta is, hogy mit, mikor és miért tett el, csak azt nem, hogy hová.

Feleségem egy indián nyomkutató veleszületett tehetségével, egy mesterdetektív állhatatos kitartásával és egy gondolatolvasó ötletességével keresett. Reggeltől estig. Szabadidőmet magam is kereséssel töltöttem, de miután dolgoznom is kellett, inkább az igazán nélkülözhetetlen tárgyak preventív eldugásával védekeztem a mama ellen. De mit használt ez?! Hiszen, amikor éppen nem dugott el valamit, akkor a mama is keresett, s gyakorta ráakadt nélkülözhetetlen tárgyaimra is. Ezeket is eltette a gyerekek elől.

Én nem azért járok nyáron a süppedő aszfalton csizmában és hordok jégeralsót, nem azért viselek kék inghez zöld nyakkendőt, mert nem tudom: mi az alkalomszerű és összeillő, hanem mert akkor éppen az van meg, a többi holmim pedig éppen keresik.

Mi otthon rövid kérdő mondatokban társalgunk, melyek mindig így kezdődnek: „Hol a ...?" Ez változatlan és örök, ez a „Hol a ...?" A folytatás csupán alkalomszerű: „Hol a ruhakefe? Hol a kesztyűm? Hol a törülköző? Stb., stb."

Ha a munkából hazaérek, édes kis családomat mindig a legnagyobb kutatásban találom. A mama mindent ésszerű helyen keres, amit aztán a feleségem lehetetlen

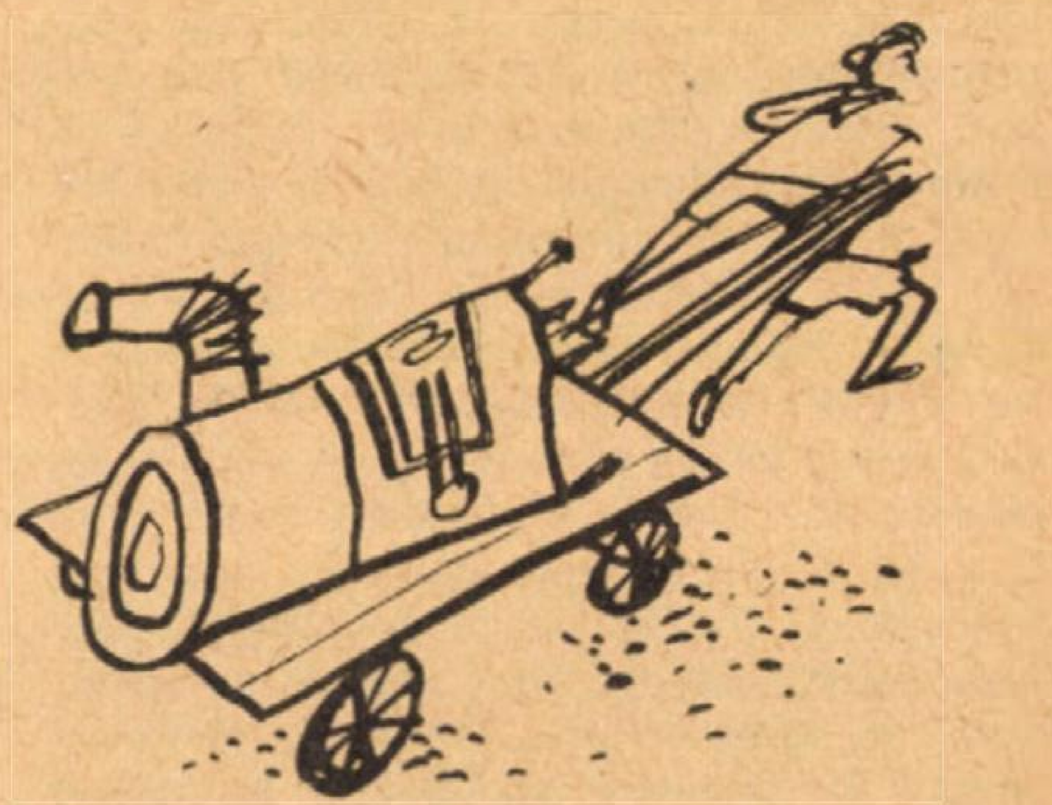

helyeken talál meg. Például a mama a körömollót az éjjeliszekrényben keresi, és a feleségem a kávédaráló kis fiókjából halássza elő.

A télen feleségem néhány napra vidékre utazott, a nővéréhez, disznóölésre. Mikor délután hazamentem, a gyerekek az ágy alatt voltak, a mama éppen a ruhásszekrényből lépett ki. A pincekulcsot keresték. A lakásban dermesztő volt a hideg, s vacsora sehol, mert az előző nap hazaadott fizetésemet is eltette a mama valahová. A spejz zárva. A kulcsa ... Rövid, de lázas kutatás után feltörtem az ajtaját. A zsír és liszt hiányzott. A mama tegnap máshová dugta, mert a gyerekek meszeltek vele. (Gyors és eredményes eljárás: a falat bekenték zsírral és a lisztet ráfújták.)

Hideg, fűtetlen szobában, ágyban fekve vártuk az éhhalált, mikor feleségem megérkezett, és ismét helyreállt normális családi életünk, vagyis a keresés. A fizetésemet megtaláltuk a mama családi bibliájában a Jákob létrájánál. Ezt égi jelnek vettük és felmásztunk a padlásra, de a kulcsok — még, vagy már — nem voltak ott. Ellenben egy sarokban megtaláltuk — az ismeretlen úton-módon hozzánk került — Nepomuki Szent János szobrának fején a tavaly nyáron nálunk járt Benő bácsi kalapját. (A mama 1958. július 28-án dugta el ide, mert a gyerekek vizet eresztettek a kádba és Benő bácsi kalapját akarták a spanyol armada vezérhajójaként alkalmazni. Meg kellett menteni tőlük.) Az egyik szarufa repedéséből előkerült a karácsonyra vett karóra, amit sohasem tehettem a karácsonyfa alá, mert a mama 1958. december 22-én eldugta. (A gyerekek ugyanis orvost játszottak és az óra lett volna a baba szíve.) A ruhaszárító kötélen megleltük a múltheti bablevesbe szánt szárazkolbászt is. (Szintén a mama ... ekkor és ekkor ..., mert a gyerekek, mint rendőrök, gumibotként kötötték a derekukra.)

Tegnap azonban hazaérkezésemkor a megszokott keresés helyett csend és nyugalom fogadott. A vén tengerimedvék ilyenkor éreznek vihart. A rádió halkan szólt, a mama az egyik fotőjben, a feleségem a másikban, a gyerekek pedig a padlón békésen fűzték egymásmögé cipőinket, melyek a csarnok II. vágányáról induló Budapest—Szajol—Szolnok—Békéscsabai személyvonatot jelképezték. A mama bundacipője — színig töltve vízzel — volt a mozdony, a fekete félcipőm — szénporral jól megpúpozva — alakította a szeneskocsit. Hogy kiélvezzem ezt a csodás nyugalmat, rá akartam gyújtani a pipámra, de a pipa sehol. — Sebaj! — gondoltam — majd holnap reggel megnézem a Vörösmarty téren a letakart szoborcsoport ponyvája alatt, úgyis arra kell mennem — és leültem, újságot olvasni. A reggeli lap csodálatosképp az íróasztalomon hevert. A negyedik oldalon egy kis hírecskéből tudtam meg, hogy

otthonomat nem a béke csendes derűje, hanem a sír vigasztalhatatlansága ülte meg. Ezt olvastam: „Négy, fémet gyűjtő úttörő egy ócska vaskályhát szállított a Pozsár utcai MÉH telepére. Letaszították a kézikocsijukról, a kályha szétesett és a samott bélése alól két félkilós aranyrudacska pottyant ki. Az úttörők beszolgáltatták a Nemzeti Banknak."

Mindent értettem. A mama dugta el még annakidején. A feleségem hozománya volt.

Kutlik Sándor

VÁRAKOZÁS

Hegedűs István rajza

Ezt olvastam

Nincs igaza!

A Népszabadság „Másfajta gondok" című cikkében írja Horváth József:

„...igaza van annak, aki elégedetlen a lazaságokkal".

Aki elégedetlen a lazaságokkal, az a lazaságokat kevesli. Aki a lazaságokat kevesli, annak pedig nincs igaza.

Ilyen is van?

A Hétfői Hírek az időjárásnak az emberi szervezetre gyakorolt hatásáról közöl cikket. Ebben olvastuk:

„A hirtelen lehűlt időjárás más betegségeket érint: epe- és vesegörcsöt okozhat... továbbá idő előtti koraszüléseknek is oka lehet."

Milyen lehet az *idejében* történő koraszülés?

Két hír szerencsés találkozása

...tanáccsal közösen. (Ke-resztúr, Pesti út 34.)

— KITÖRT A STROMBOLI kedd reggel. A vulkán tüzes hamuval borította el a lejtőket. A közeli falvakban az ablakok betörtek.

— A CSORBA ÜVEGEK VISSZAVÉTELÉRE is kötelezte a Belkereskedelmi Minisztérium az üzleteket.

(A Magyar Nemzetből)

Pályázat

A Népszava a horgászok örömére közli, hogy „illetékesek megbízásokat adtak olcsó műanyagcsónakok tervezésére. A fő feltétel, hogy ne süllyedjen el a vízben."

Ha volt valaha jogos igény, ez az! A csónak csakugyan úgy jó igazán, ha nem süllyed el a vízben. Ellenkező esetben ugyanis nem csónak.

Nemzetközi találkozó

Azt írja a Film–Színház–Muzsika:

„Renato Rascel... most Franz Kaffka Le Procès című regényének filmváltozatát készíti."

De vajon miért írja egy *magyar* lap egy *cseh* író regényéből készülő *olasz* film címét *franciául?*

Talán azért, mert a hírt egy francia lapból vette át a szerkesztő?

A természet csodái

A Népszava első oldalon színes riportocskát közöl „Szarvaslesen a Lágymányoson" címmel. Így kezdi a riport írója:

„Szarvast űzött hétfőn a Bartók Béla út. Százhúsz kilós, szép agancsú szarvastehenet."

Szürdolmányon pitykegombot hamarabb lehet látni, mint szarvastehenen agancsot... Erre aztán elmondhatjuk: állati!

*

A Magyar Nemzet ismertető cikket közöl a csicsókáról s abban összehasonlítja a napraforgóval. Ennek során közli:

„Csak kisebb, mint testvéréé és termése – a gumó – a földben van: hasonlít a burgonyához."

Illik tudni, hogy a gumó nem termés, hanem gyökér, s ezért a jelzett mondat gyökeres változtatást igényelt volna...

*

A Pestmegyei Hírlap arról ír, hogy a Magtermeltető Vállalatnál répamagkoptató berendezést készítettek. A továbbiakban megtudjuk e készülék nagy előnyét:

„A koptatott rizsmagból kikelt répát nem kell egyelni."

Most már csak azt szeretnők tudni, hogy mit kell csinálni a répamagból kikelt rizzsel?

Szerkesztőségi hír

Ne bánd: mi van? Ne várd: mi lesz? Így, úgy? – nem a te ügyed ez!

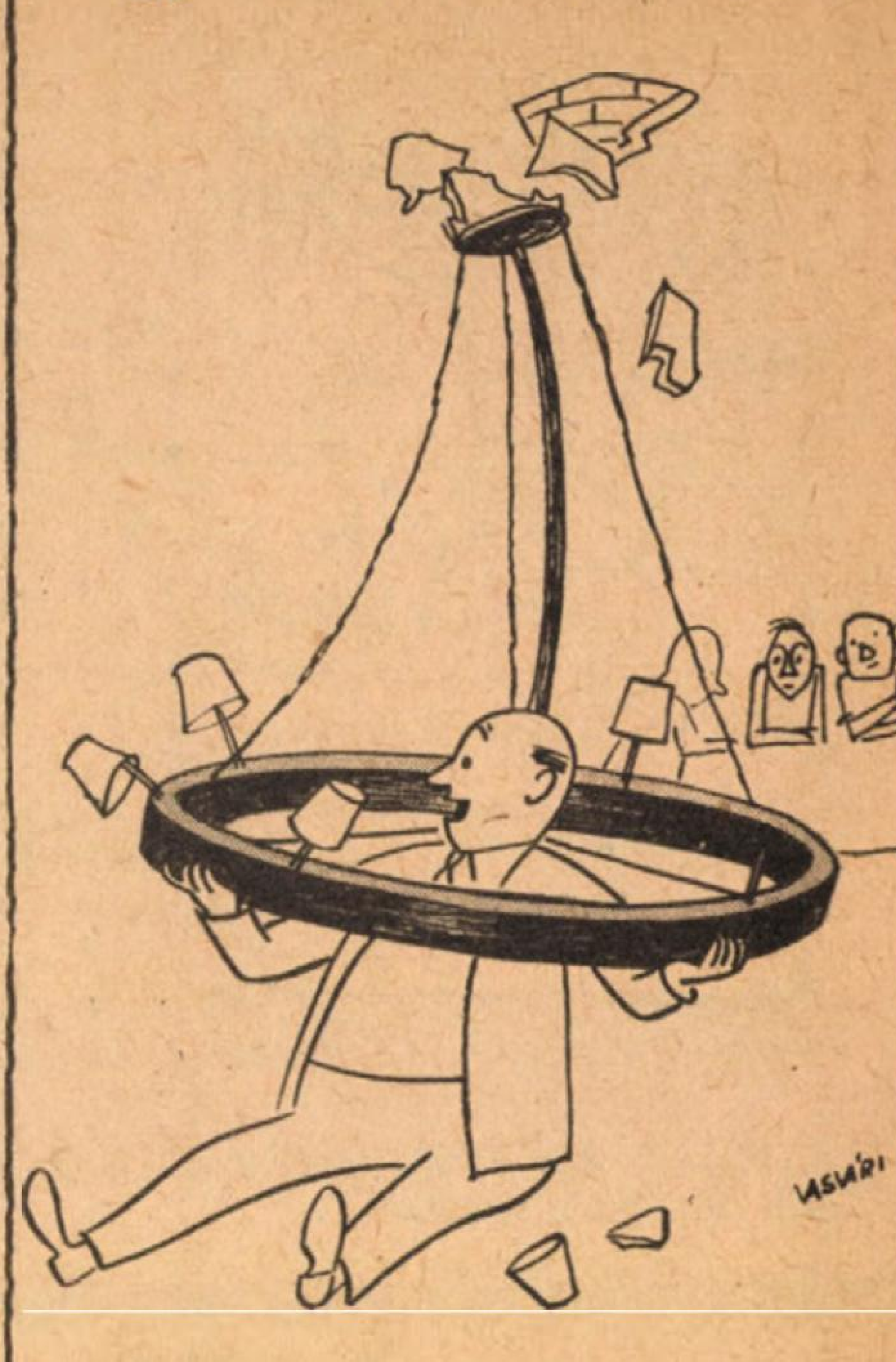
– így kezdi, de sokkal ígyebben folytatja Váci Mihály a versét az *Élet és Irodalom* hasábjain. A vers címe: *„Bitangok bujtogatója".*

Lapunk munkatársainak egy héttagú kollektíváját bíztuk meg azzal, hogy rájöjjön: miért kell a bitangokat bujtogatni?

Lapunk zártakor tanácskozásuk még tart.

Dr. Árgus

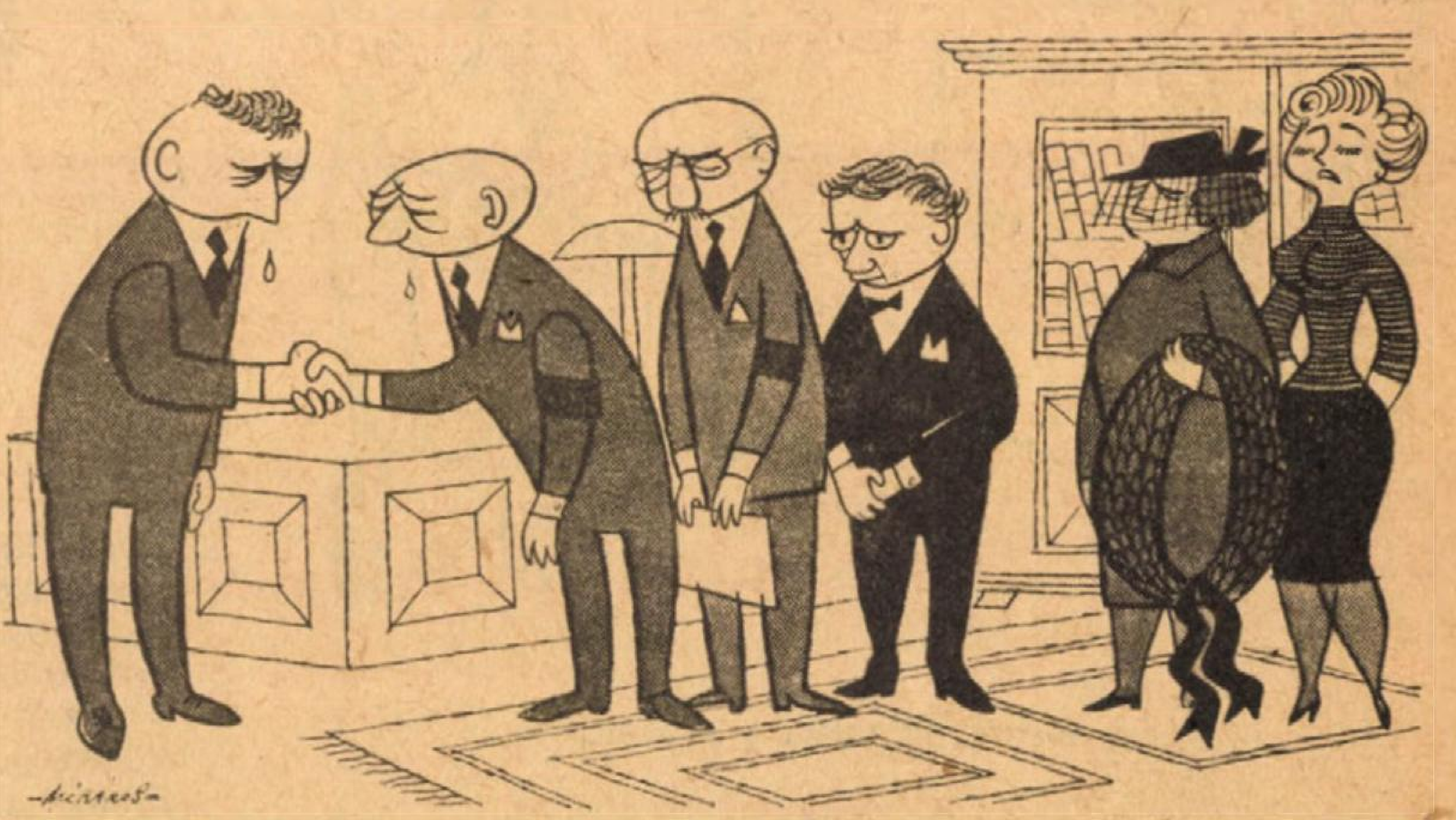
Egy termelési értekezleten

– Óriási eredményeket értünk el, kartársak...

Hétfő reggel

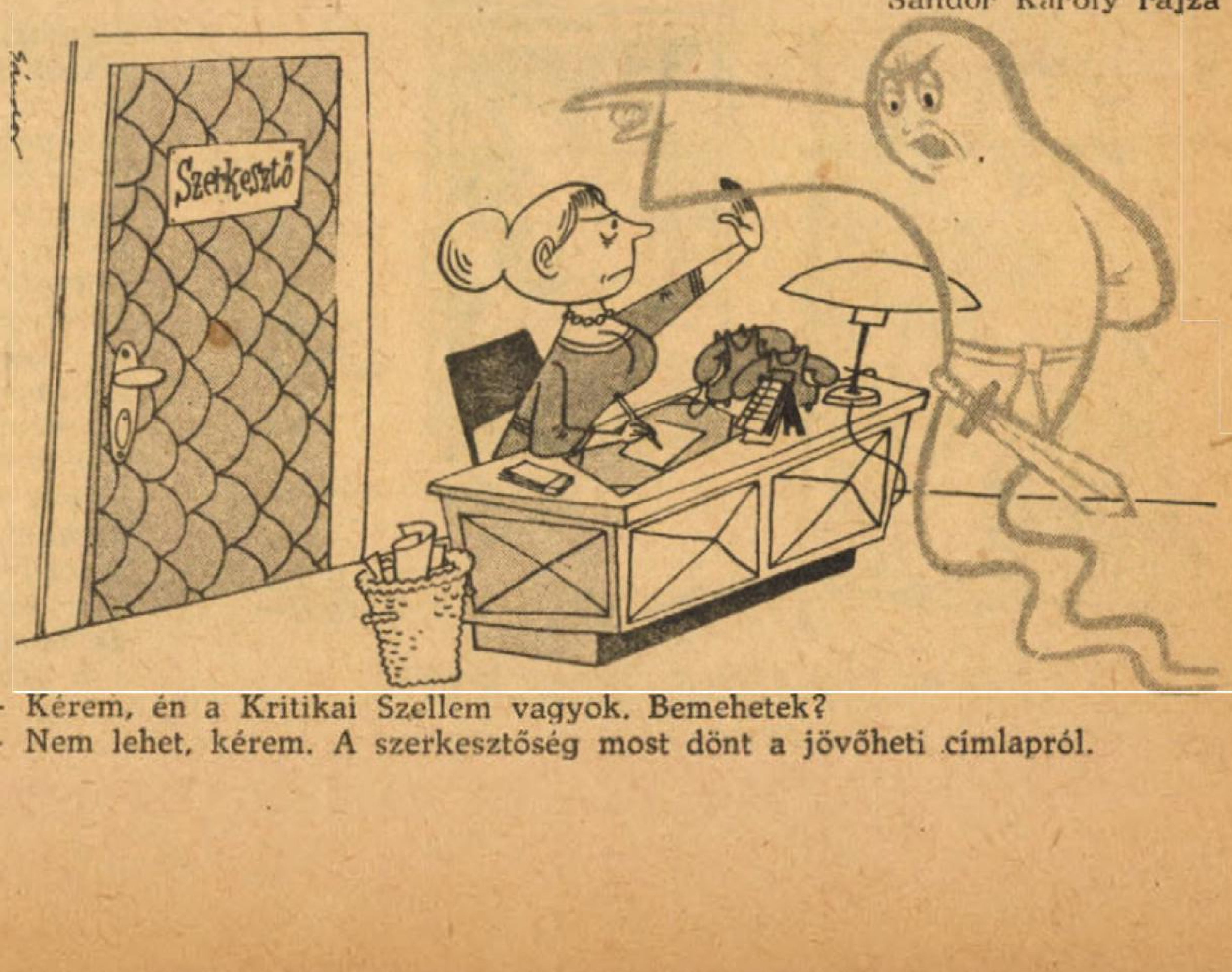
Mészáros András rajza

Kikapott a főnök csapata

Egy szatirikus lap szerkesztőségi titkárságán

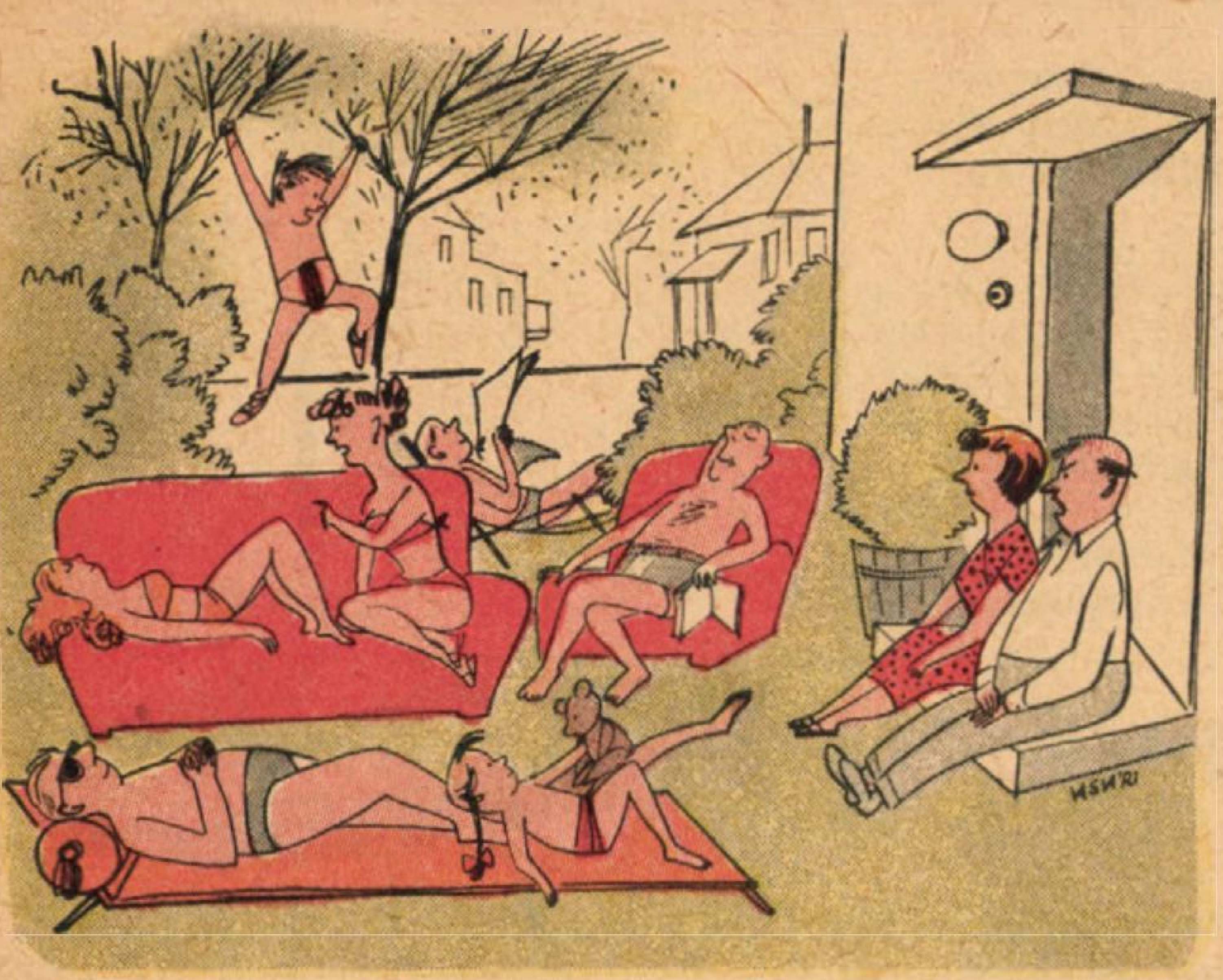
Sándor Károly rajza

– Kérem, én a Kritikai Szellem vagyok. Bemehetek?
– Nem lehet, kérem. A szerkesztőség most dönt a jövőheti címlapról.

Kertes lakás

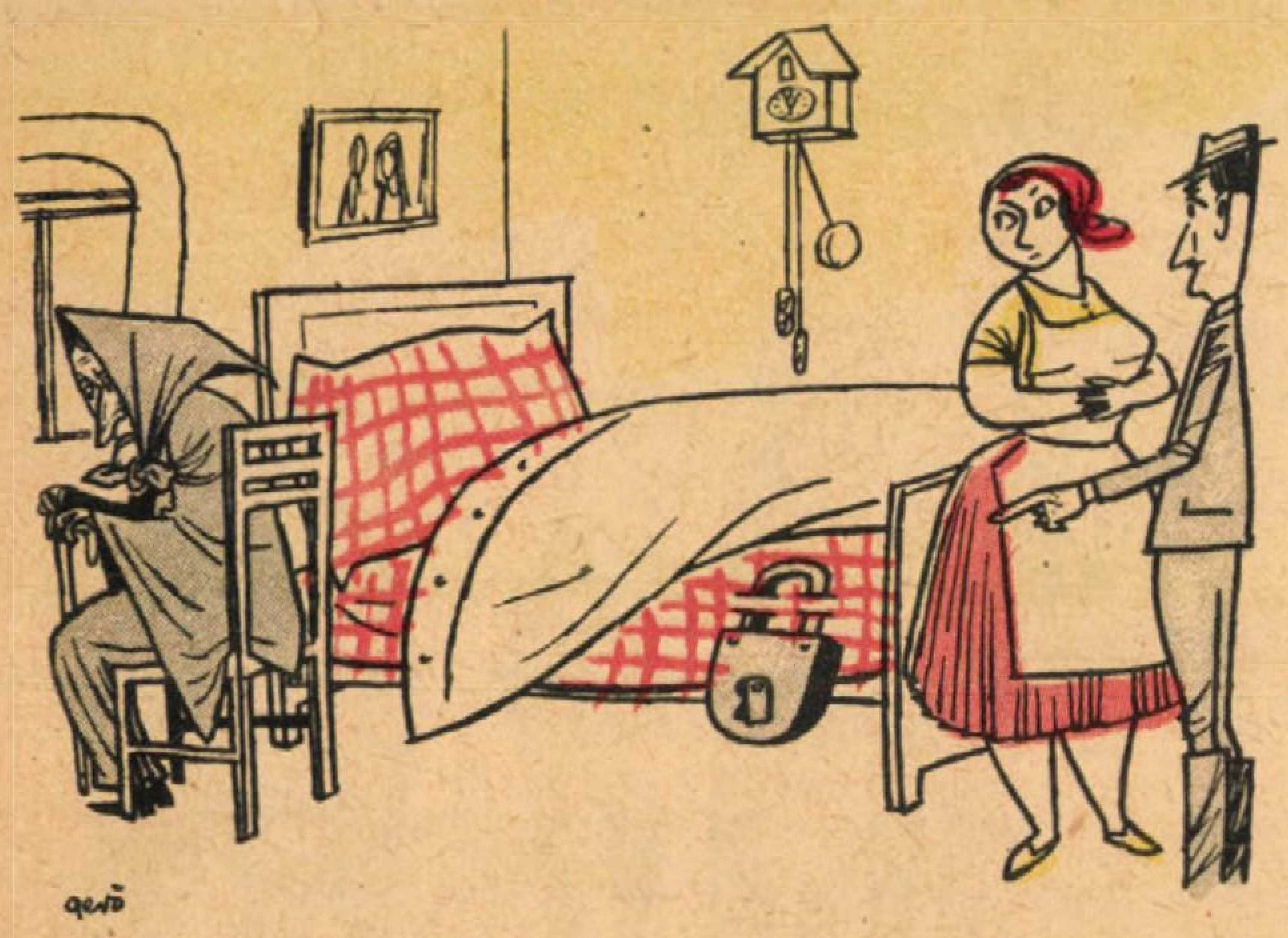
Vasvári Anna rajza

– Nekünk egy kicsit kemény a lépcső, de legalább a vendégek jól érzik magukat...

A maradi

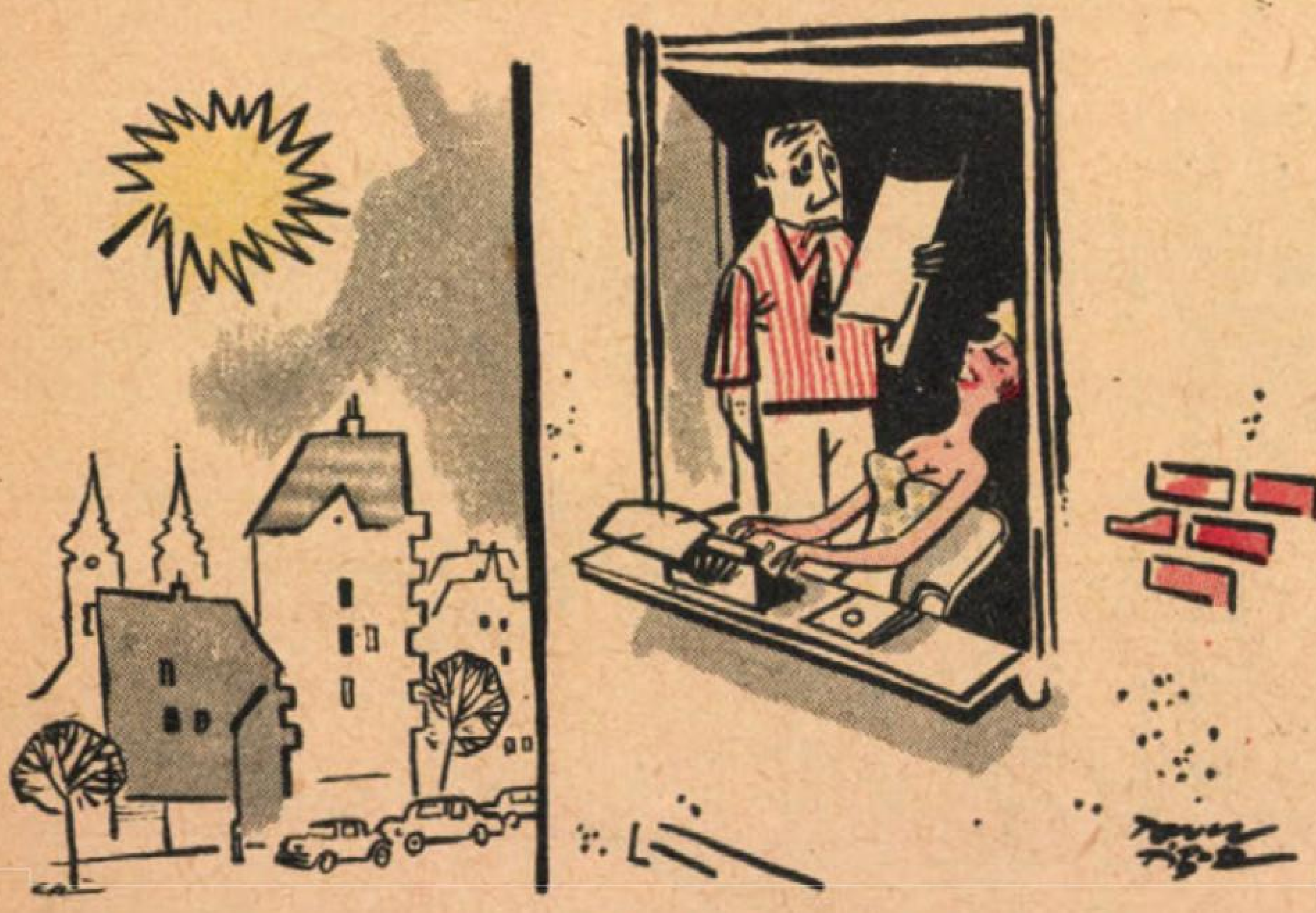
Gerő Sándor rajza

– Ez mi?
– A nagymama ott tartja a pénzét...

Pesti napimádó

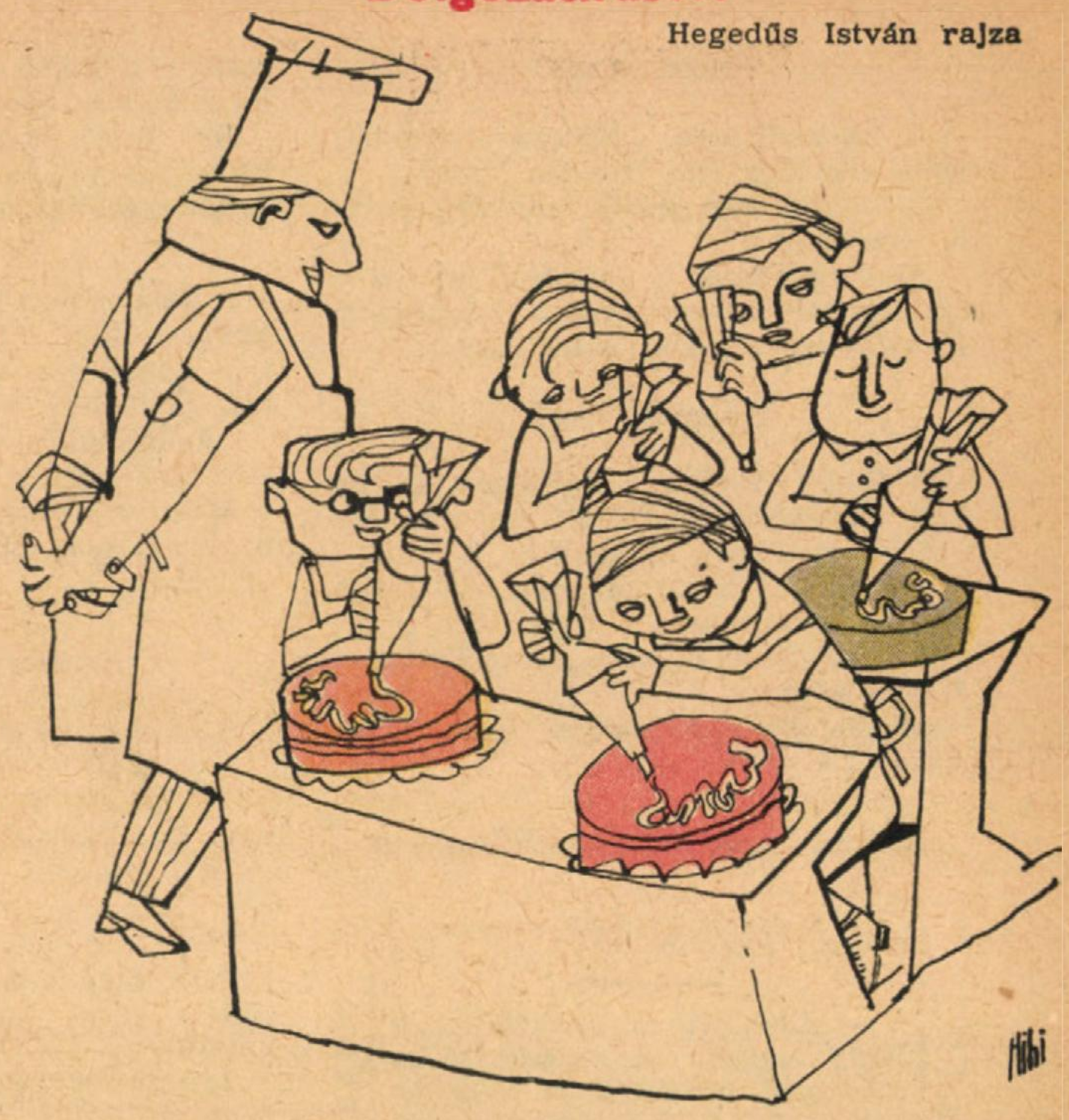
Toncz Tibor rajza

– Lesültem már valamit, Sümegi kartárs?

Dolgozatírás...

Hegedűs István rajza

...a cukrásziskolában

FEKETE PERCEK Keserve

Elégia több sirámban

(Paródia expresszionista versekre)

1.

O — sirám

Poros hordó
boros hordó
most bozontos, boltos homlokom,
hol konok robot honol
s foltot, rojtot fosztó
konkolyos kórt osztó
ólmos godom kotol.

2.

E — sirám

Kenetes remete
fekete nyelve
kelepel pereg,
tehenek bele
beleremeg.
Mellettem elevenen ezer
velem etett tetem hever,
fejemben kerge egerek
tekeregnek,
telt melegemben
telelnek,
bennem szent eledelt lelnek.
S e terhemet le nem vetkezhetem,
nemet felelnem erre nem lehet,
menhely ez ellen nem terem,
le kell nyelnem vesztemet.
S e percek keserve eltemet,
de ne feledjetek el engemet
s e versemet!

3.

Ü — sirám

Sűrü füst
bűzt gyürűz,
szűk űrt fűt tüzünk,
sül szűz üdvünk:
gyűrt ürügyünk.
Nyűgünk tűnt bűnt fűz,
kürtünk fütyül,
tülkünk tütül,
s csüng fülünk,
ülünk, ülünk,
s ürülünk.

4.

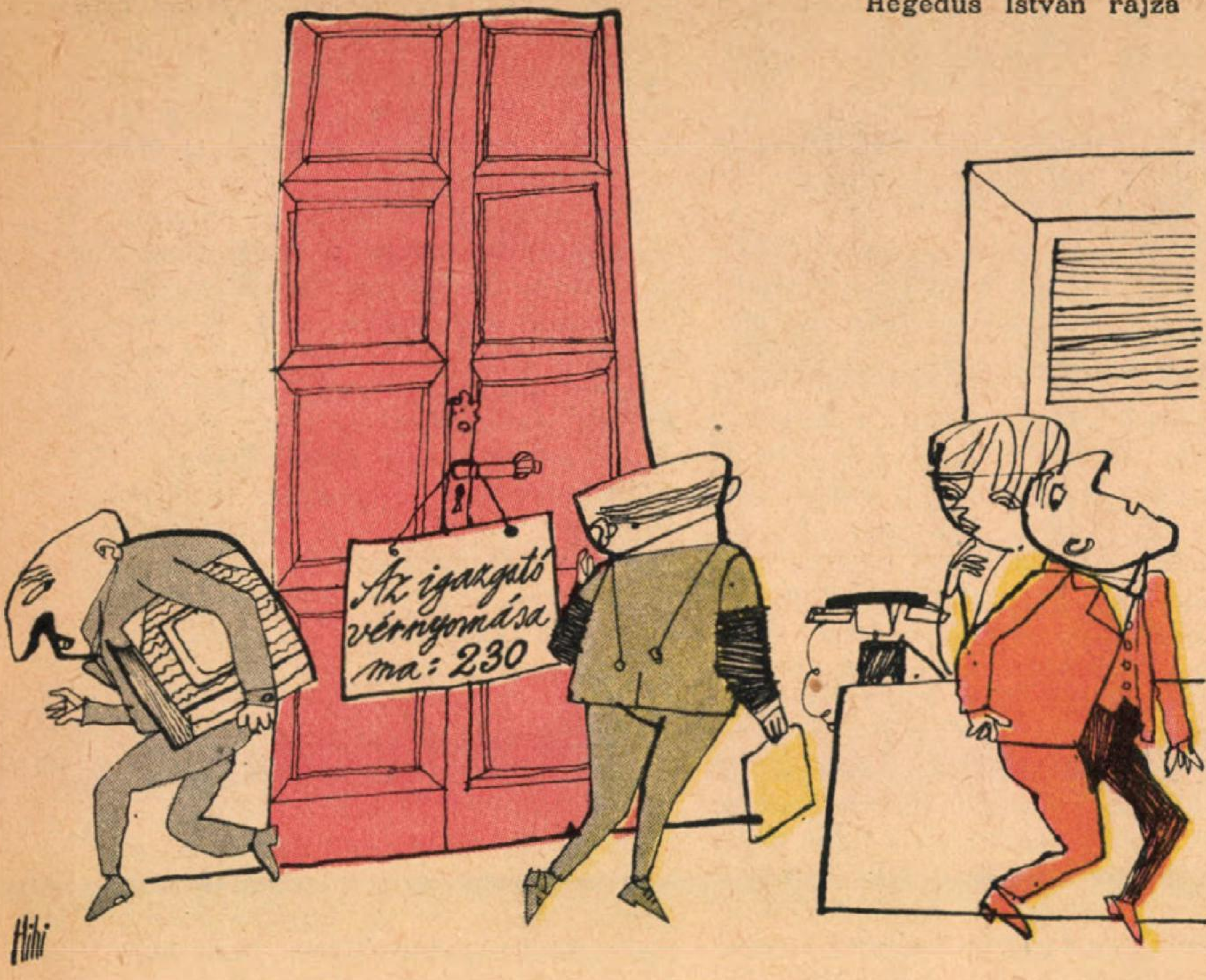
Ö — sirám

Tört örömöm fölött
ősz ökör bőg, nyög,
bőrös könny-özön
lötyög, hömpölyög,
tört örömöm fölött
gőgös ököl zörög,
bősz közöny könyököl,
csörgő pöröly könyörög,
örök pör csörömpöl,
szőrös ördög röhög, dörömb

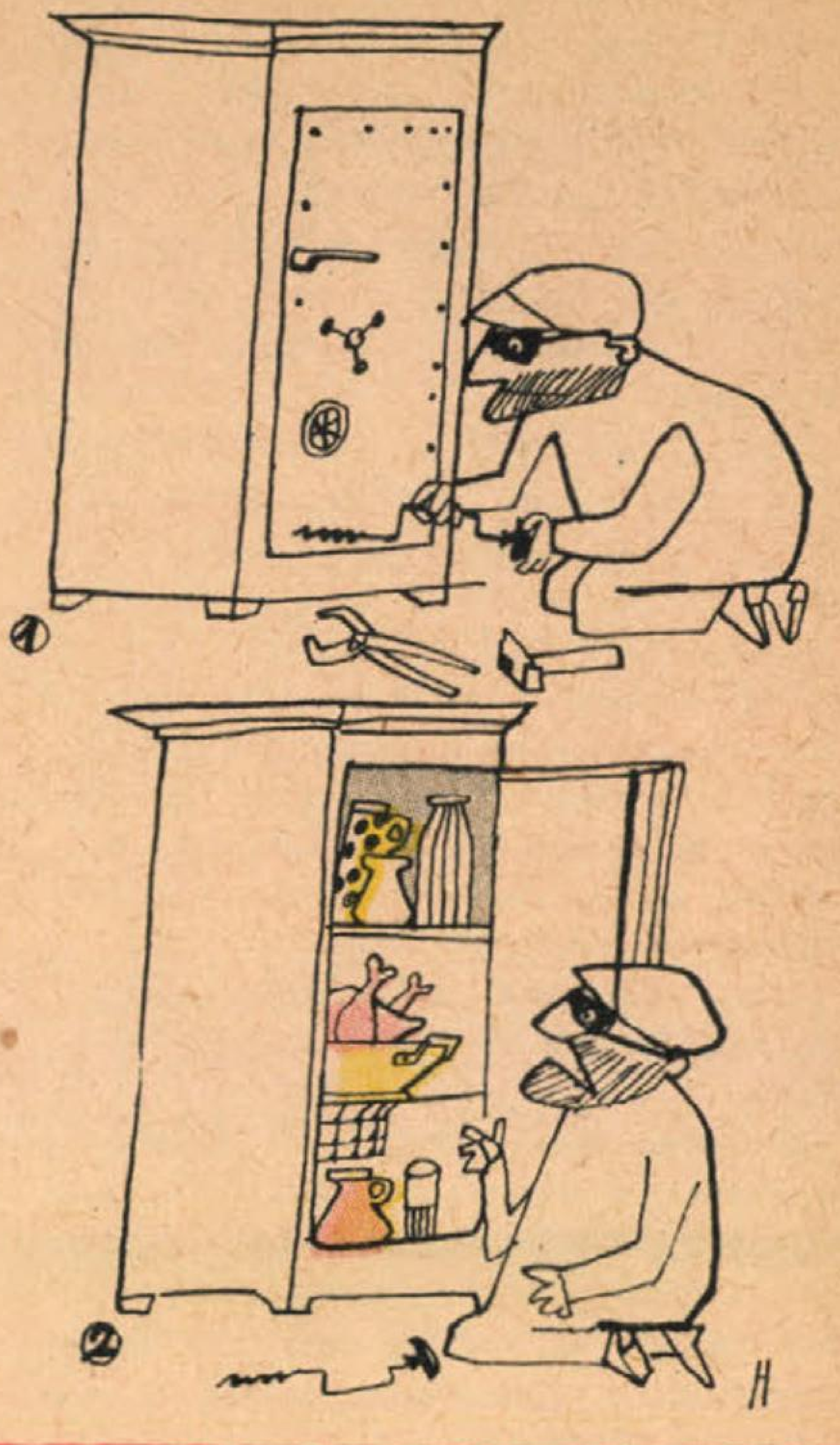
Németh Em

Ajaj!

Hegedűs István rajza

A kasszafúró meglepetése

ILLETÉKESSÉG

A hetes szobából a kettesbe, a kettesből a nyolcasba, a nyolcasból a tizenegyesbe, onnan pedig az ötösbe küldtek. Itt végül akadt egy ráméró lélek.

— Lakásügyben szeretnék érdeklődni, hogy az albérlő számára a felmondási idő...

— Tisztázzuk: ön albérlő, vagy ágyrajáró?

— Albérlő vagyok, ugyanis...

— Tudniillik az albérlő más elbírálás alá esik e tekintetben.

—... ugyanis felmondtam a főbérlőmnek, aki...

— Albérlő és ágyrajáró az kettő — figyelmeztetett újfent.

— Mint mondottam, albérlő vagyok, és a felmondás határidejét szeretném...

— Ismét félbeszakított, és tüzetesen elmagyarázta az albérlő és ágyrajáró közötti különbséget.

— Esküszöm, nem vagyok ágyrajáró, mindössze azt szeretném megtudni, hogy...

— Szóval sem mondtam, hogy ön ágyrajáró, csak figyelmeztetni akarom, hogy albérlő és ágyrajáró nem egy.

— Igenis. Szóval a felmondás pontos határidejét óhajtanám megtudni, főbérlőm ugyanis azt állítja, hogy csak elsején és tizenötödikén lehet bejelenteni az elköltözést.

Széttárta a karját:

— Sajnálom, de albérleti ügyekkel nem foglalkozik a tanács. Forduljon a rendőrséghez.

Egy keveset vártam, nehogy a lépcsőházban üssön meg a guta — aztán indultam kifelé. Az ajtóban gondoltam egyet:

— És ha ágyrajáró lennék?

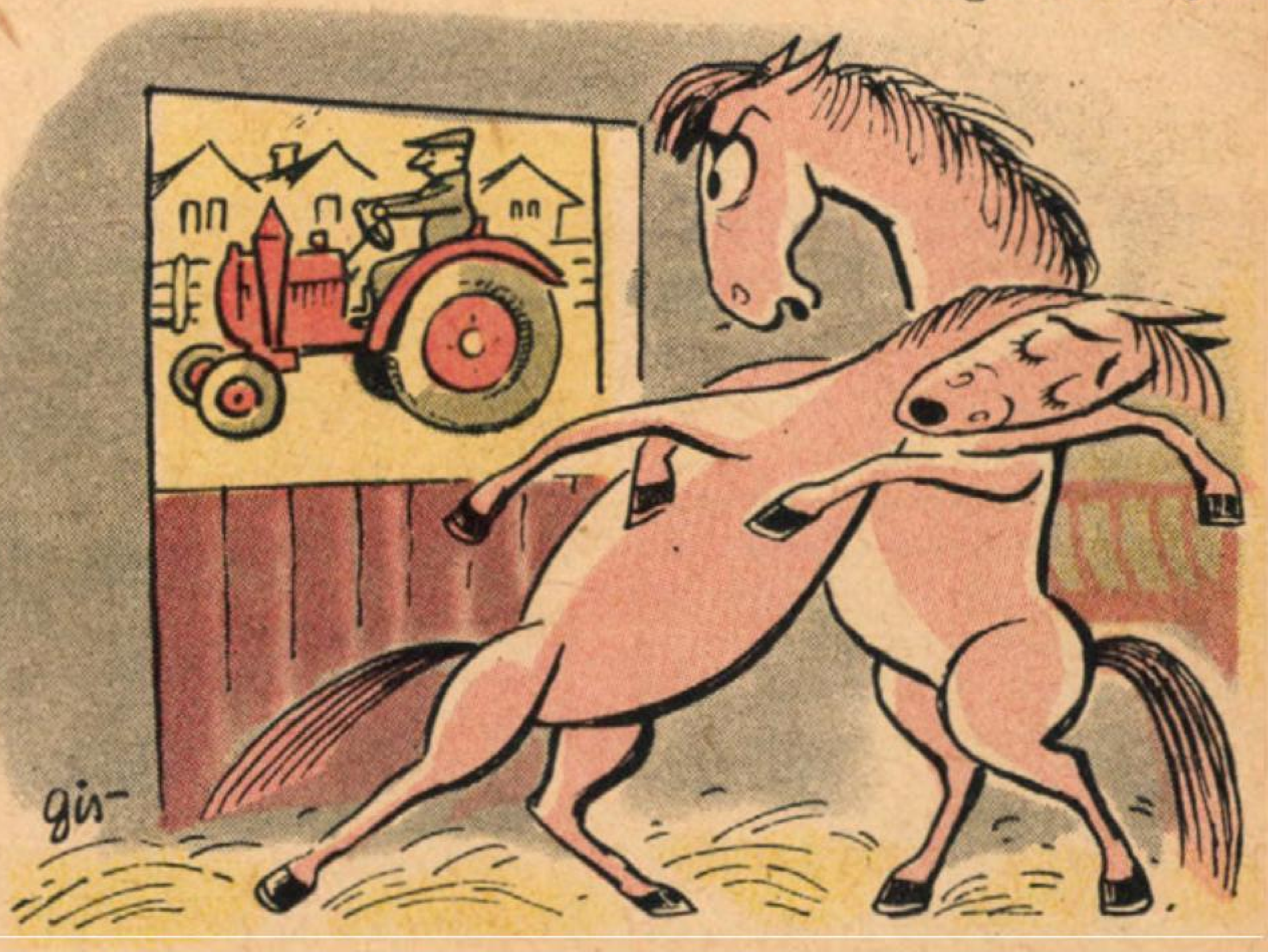
Megnyugtató hangon válaszolt:

— Az is a rendőrségre tartozik.

Hegyi György

Gépesítés a mezőgazdaságban

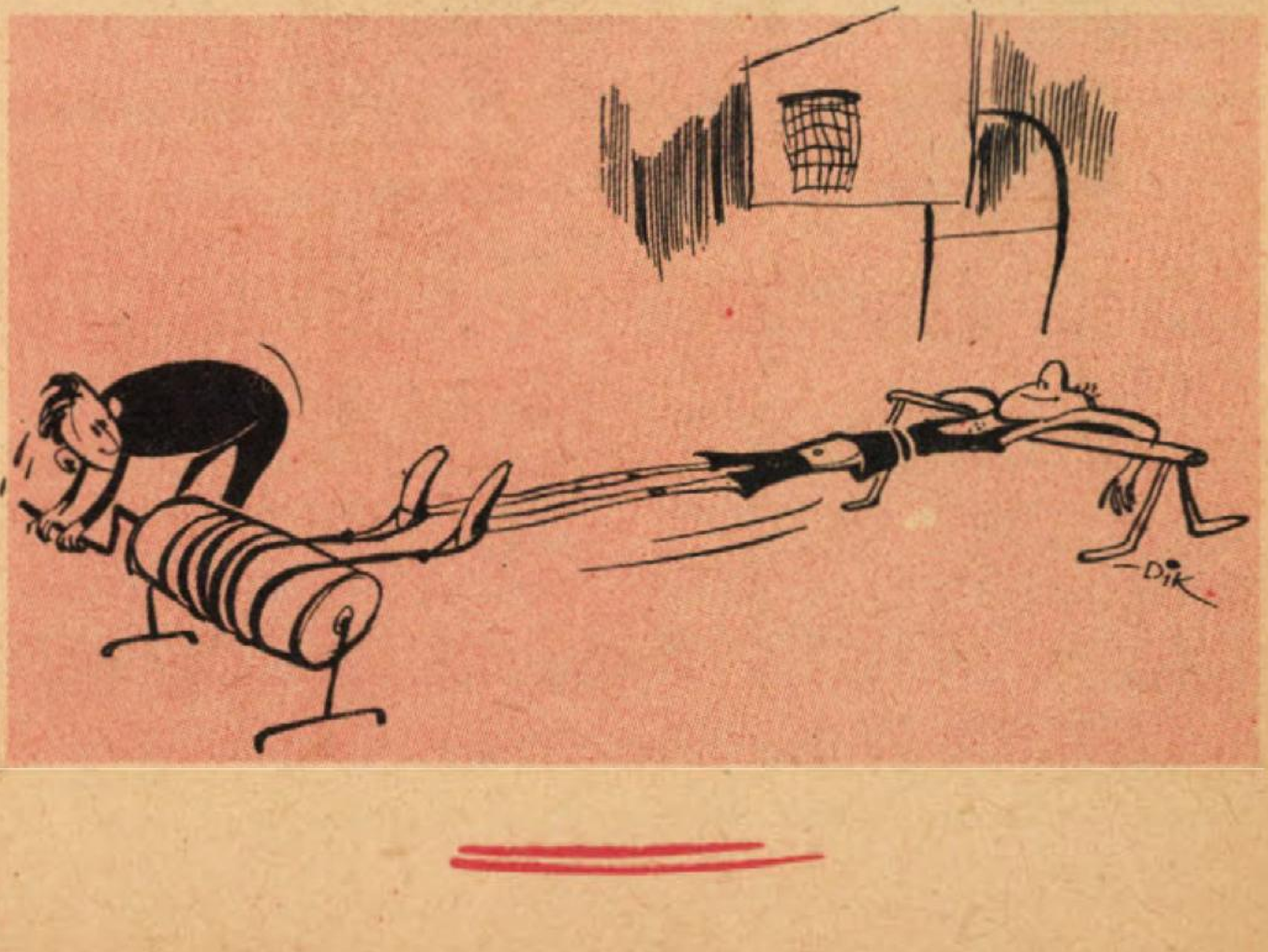
Szegő Gizi rajza

– Ezt nem lehet kibírni! Megint egy új traktor!

Kosárlabda edzés

Sajdik rajza

A kék madár

Ki ne ismerné Maeterlinck kolléga gyönyörű meséjét a boldogság kék madarát kergető két kis gyerekről? S a jelképes mese mélységesen igaz tanulságát: a kék madár olykor megfogható, de kalitkában nem lehet tartani, a boldogság sohasem állandó jellegű háztartási alkalmazott, legfeljebb bejárónő, és ebben a minőségben sem könnyű hozzájutni.

Nahát: én meg a boldogtalanság kék madarával jártam meg hasonlóképpen. Mióta az eszemet tudom, ezt a madarat kergetem. Sőt: még nem is tudtam az eszemet, a gyönyörű madár már az ágyam szélére ült, az első csecsemőkori hasfájás borzalmai, meg az új környezet a kilenchónapi zavartalan boldogság után máris nekem ajándékozták őt.

Aztán beadtak valami orvosságot, tisztába tettek és a kék madár elrepült.

Megtanultam járni és vándorolni kezdtem a mese országútján, beírattak az elemi iskolába, no, mondtam, végre enyém a madár. De ötórai gyötrődés után hazaengedtek, lementem a kiserdőbe labdázni és a madár elrepült.

Nem csüggedtem, összeálltam Balszerencse nevű távoli rokonommal, aki korán árvaházba juttatott, csakhogy a madár végleg enyém legyen. De a beste szárnyasa itt is megcsalt, hol ehető volt a babfőzelék, hol meg a legundokabb nevelő kapott kolerát, nem volt igazán tartós ez a boldogtalanság sem. Arról nem is beszélve, hogy egyszer ennek is vége lett.

Jött az első szerelmi csalódás, s én záporozó könnyek közt simogattam az újból hozzám szegődött madár gyönyörű kék tollazatát. Sajnos, azonban egy Piroska nevű hajadon megszánt, vigasztalni kezdett s mire magamhoz tértem, a madár már megint nem volt sehol.

Meg kell hagyni: Piroska mindent elkövetett, hogy helyettesítse a madarat, rajta igazán nem múlott, már-már ott tartottunk, hogy megajándékoz a tartós és teljes boldogtalansággal, de aztán megunt és elhagyott. Ott álltam a boldogság feneketlen örvényébe taszítva, a madár újból elrepült.

Így múlt el lassan az életem, meddő futkosásban a boldogtalanság után. Zivatarra napsütés jött, betegségre gyógyulás, bánatra öröm, az Abofort után termelői borkimérés. És most, ötvenedik évem küszöbén megajándékozom az emberiséget életem nagy tanulságával:

Emberek! Ne fussatok illúziók után, ne álmodjatok a teljes és töretlen boldogtalanságról. Szálljatok le a magas lóról, érjétek be a mindennapok apró-cseprő bajaival, hiszen, ahogy a költő mondja:

Földi ember kevéssel beéri,
vágyait, ha kevesebbre méri.

Ne kergessétek a boldogtalanság kék madarát, mert megcsal benneteket. Nincs az a kellemetlenség, ami igazán tartós lenne. Íme: már ezen a kis íráson is túljutottatok.

Darvas Szilárd

Vacsora Teplényiéknél

Csütörtök este nyolc órára vacsorára voltam hivatalos Teplényi Elemérhez.

Teplényi a Késődélutáni Hírharang munkatársa. Fél éve van a lapnál, azelőtt egy kulturális intézményünkben dolgozott. Nevét gyakran olvasom riportok, kis színes írások alatt. Elemér valaha osztálytársam volt. Hosszú, sovány, kopaszodó, fekete fiú. A feleségét is ismerem: egérfogú, mosolygós, szőke asszony. Úgy tudom, boldogan élnek.

Szerdán, egy nappal a vacsora előtt, Teplényi felhívott telefonon:

– Nem elfelejteni! Csütörtök este nyolc óra. Ló utca négy bé, második emelet kettő. Pirított máj lesz vacsorára. A te kedvedért. Gyere. A feleségem és én is örömmámorban úszunk...

A megbeszélt napon, virágcsokorral a kezemben kopogtattam be Teplényiékhez. Rögtön asztalhoz ültünk és a pirított májat pillanatok alatt elfogyasztottuk.

– Ízlett? – kérdezte vacsora után Elemér.

– Finom volt – feleltem őszintén.

– Szerintem lenyűgöző volt. Grandiózus! – kiáltotta a barátom.

– Ami igaz, az igaz... Csodálatos volt... – mondtam a piruló asszonykának.

– Mit csodálatos! – dohogott Teplényi. – Ez a máj felülmúlt minden eddigi pirított májat. Még eddig sohasem tapasztalt étvággyal ettem.

– Én is... – szóltam közbe.

– Azt elhiszem. Korszakalkotó máj volt, barátom.

Gyanakodva néztem Elemérre. Azt hittem tréfálkozik, de nem: az arca komor volt és ünnepélyes.

– Mérföldkő volt ez a májacska! – hörögte a barátom, felesége kezét simogatva.

Vacsora után kávét ittunk.

– Na? Na? – kérdezte izgatottan Elemér az első korty után!

– Nagyszerű! – állapítottam meg cuppogva.

Csalódott arcot vágott.

– Több ez, mint nagyszerű. Ez a fekete egy gigászi fekete!

– És ez egy történelmi pillanat – tettem hozzá gúnyosan, de Elemér nem vette észre, hogy gúnyolódom.

– Életem nagy fordulópontja ez a dupla – sóhajtotta, aztán lehunyt szemmel, lassan kortyolgatni kezdte a kávét. – Az íze túlszárnyalja az eddig ízlelt összes ízeket...

Nem szóltam egy szót sem. Álmélkodva hallgattam.

– Az én kis feleségem kávéja ugrásszerű fejlődést jelent. És nem akármilyen kávé, ez egy mindent elsöprő kávé. Ugye?

– Öhö... öhö... – válaszoltam.

– Látod, szívem – mondta Teplényi a feleségének –, a kávéd osztatlan és tomboló sikert aratott!

Helyeslően vigyorogtam.

Amikor Elemér egy pillanatra kiment a szobából, hogy cigarettát hozzon, az asszony kezét tördelve, ijedten súgta:

– Nem tudom, mi van vele! Maga is észrevette?

– Mit kellett volna észrevennem? – tettettem magam.

– Nem figyelte? Mindig szuperlativuszokban beszél!

– Már régóta tapasztalja ezt nála?

– Csak amióta újságnál dolgozik... Nem lehetne ebből kigyógyítani?

Mielőtt válaszolhattam volna, visszatért a férj a cigarettás-dobozzal.

Féltizenegyig maradtam náluk. Sakkoztunk, beszélgettünk,

kártyáztunk. A búcsúzásnál Teplényi megragadta a kezem.

– Köszönöm neked, drága barátom, felejthetetlen élmény volt! – rebegte.

– Én köszönöm neked ezt a tökéletes estét, amely minden várakozásomat és elképzelésemet felülmúlta... dadogtam, aztán szédítő iramban, határtalan lelkesedéssel elindultam soha nem remélt hazafelé.

Mikes György

Mi nincs benne?

Az „Élet és Irodalom" május 8-i száma lelkes méltatást közöl Szabó Magdáról, József Attila-díjas írónőnkről. Rögtön a cikk elején a következő sorokat olvasom:

„Könyveiben — írói értékeiről bőven és méltán szólt a kritika — nyoma sincs sem egyéni sérelmektől sugallt, sem kérészéletű divatokat követő naturalista ellenzékiségnek, humanista-álcájú, ám lényegében kisstílű szenvelgésnek, magánemberkedésnek, időtlenségbe menekülésnek."

Fentiekből megtudtam, hogy mi nincs Szabó Magda könyveiben, bár a felsorolás nem teljes. Mert én olvastam pl. Szabó Magda legutolsó regényét és abban nemcsak a fentiek nincsenek benne, hanem nincs benne például a farsangi fánk készítési módjának leírása, ami nagyon unalmassá tenné a könyvet, ha benne lenne. Nincsenek benne ezen kívül rosszul megírt csatajelenetek, nincs benne lakodalom és elefánt, csillaghullás és grafológia és ami a legfontosabb, az egész regényben egyetlen mondat sincs göcseji tájszólásban írva.

Ám tovább olvasva a kritikai méltatást, még azt is megtudtam, mit n e m csinált Szabó Magda. Ugyanis később ezt írja a cikk szerzője: i. k.

„Szabó Magda nem misztifikálta magában az írót, sosem írói fájdalmak, hiúságok és önkényes normák ködfátylán keresztül jelentkezett előtte a való világ."

Ami szintén nagy előny napjainkban, amikor ugyebár sok író az önkényes ködfátyol normáiban misztifikál vagy hogyis... De félre a tréfával, nekem az az érzésem, hogy ez a rövid kritika új utat nyit, fordulópontot jelent a magyar kritika fejlődéstörténetének óceánjában. Micsoda perspektíva! Az egész világirodalmat fel lehet újból dolgozni abból a szempontból, hogy mi nincs benne. Már dolgozom is egy hosszabb tanulmányon, amely kimutatja, hogy Shakespeare Othellójának az a legnagyobb érénye, hogy sehol sem éneklik el benne a „Schneider Fánit".

De ne legyünk igazságtalanok, van a cikkben pozitív megállapítás is Szabó Magda íróművészetéről. Ez így hangzik:

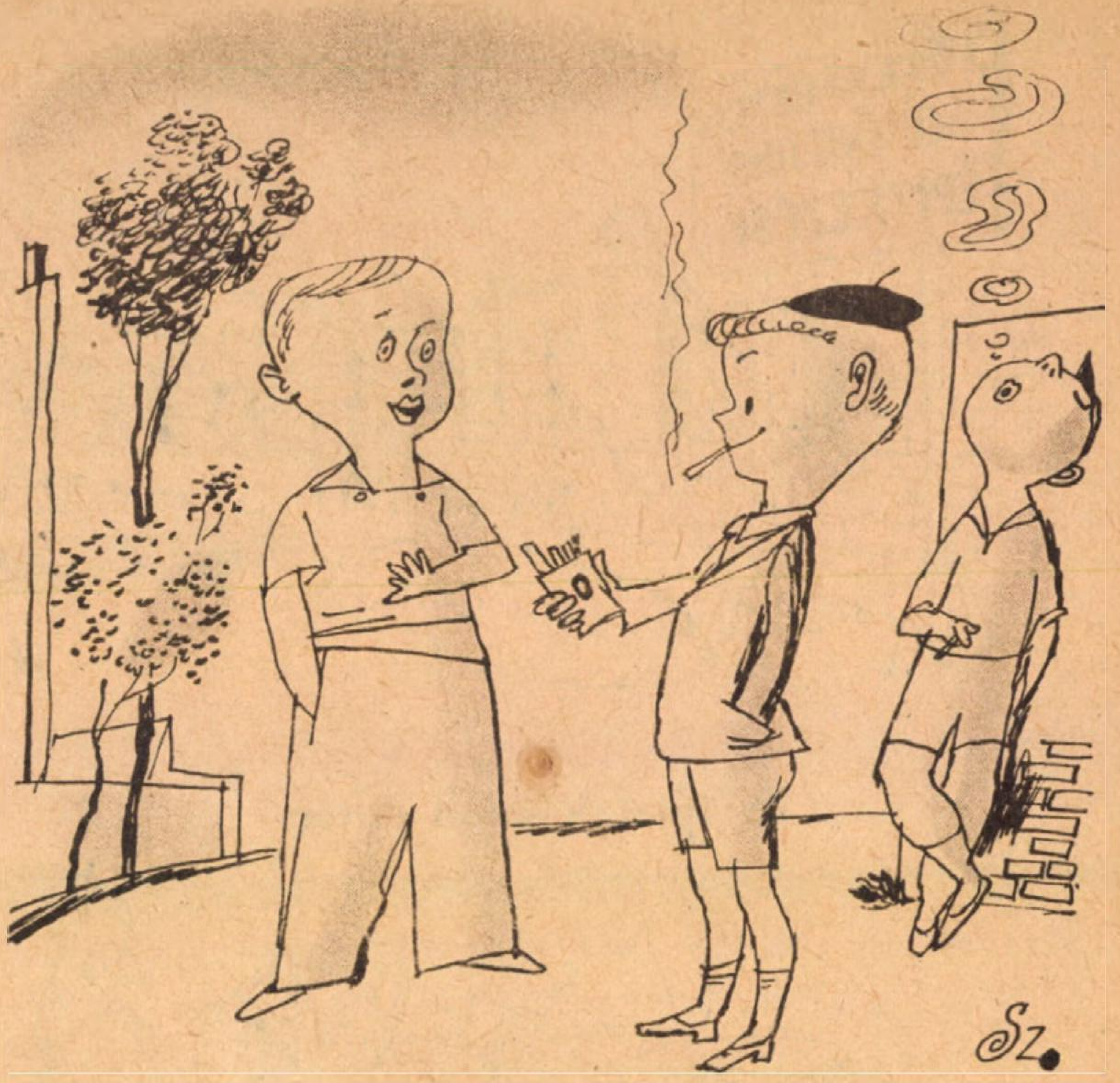
„Okos és bátor realista prózájának állandó és természetes lírai, érzelmi színezője a saját személyi ügyein túlnőtt és éppen ezért a mindennél nagyobb és fontosabb szocialista igazságot érzékelő ember közös ügyünket helyeslő és vállaló igenje."

Vándor, ha e mondat végére értél, heverj le tikkadtan a fűbe és üdítsd fel magad Szabó Magda regényével, amelynek legfőbb erénye nem az, ami nincsen benne, hanem az, ami benne van.

G. B.

Stílusérzék

Szűr-Szabó József rajza

– Gyújts rá, öregem!
– Megőrültél? A gyermeknapon?

Ilyen is előfordul

Várnai György rajza

A karakán

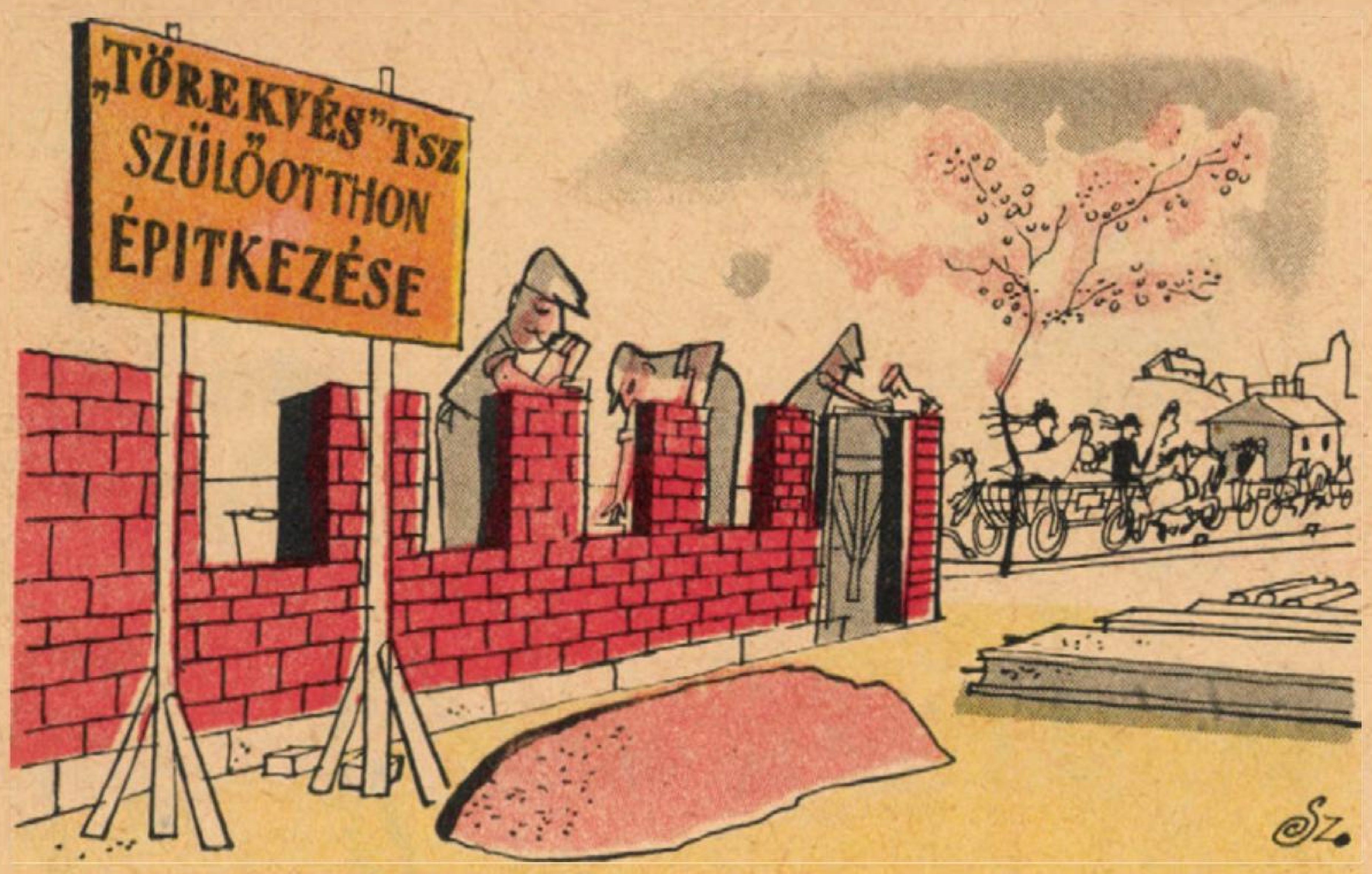
Mészáros András rajza

– Mindnyájunk nevében visszautasítom a főnök kartárs önkritikáját...

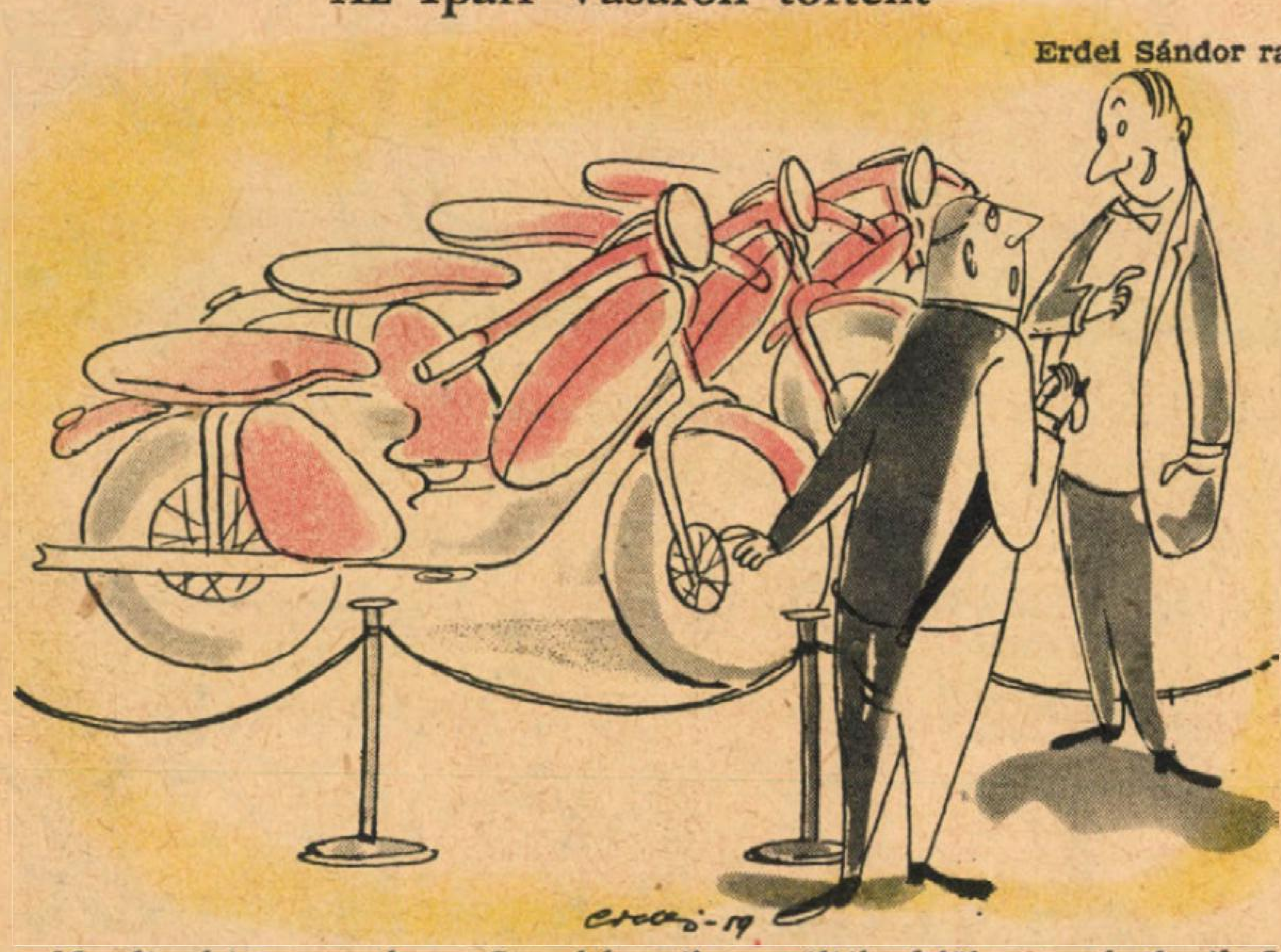
TSZ-esküvők után

Szűr-Szabó József rajza

Az Ipari Vásáron történt

Erdei Sándor rajza

– Mondja kérem, ezek a Csepelek miben múlják felül a csehszlovák Jáva-motorokat?

– Önköltségben, uram! . . .

Kapós a háttér

Pusztai Pál rajza

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Tanulságul a jövőre

Szűr-Szabó József rajza

Kutya-történet

Az alábbi esetet egy ismerősöm mesélte el egy ismerősének a kutyájáról, de akkor is jó a történet, ha nem is azzal a kutyával esett volna meg a dolog, hanem egy másik kutyával.

A kutya amolyan kétségbeejtően neveletlen kutya volt, ki mindössze egy személyt respektált abban a házban, amelyben ő kutya volt: a családfőt. A családfő távollétében a kutya neveletlensége nem ismert határt, mindenre ráugrott, mindent lerántott és összerágott, ami csak a szájaügyébe került, szemetelt és vizesrongyokat hurcolt végig a felkefélt parkettán. A családfő jelenlétében viszont kedves és szerény volt és úgy viselkedett, mint aki háromig sem tud szagolni.

Egyszer a családfő házon kívül, vendégségben töltötte az estét egy baráti háznál, midőn a telefon megszólalt és a felesége kérte őt a telefonhoz, a teljes kimerültség hangján kérve a családfőt, hogy igyekezzék mielőbb haza, mert a kutya minden eddiginél vakmerőbben és minősíthetetlenül viselkedik.

A családfőnek, ki nem szívesen szakította volna félbe a kellemes estét, ekkor eszébe jutott egy kétségbeesett gondolat és felszólította a feleségét, hogy a kutyát hívja minden eszközzel a telefonhoz és illessze a füléhez a kagylót, majd felháborodott hangon így szólt a készülékbe:

— Te komisz, haszontalan neveletlen kutya, takarodjál a helyedre és szégyelld magad, míg haza nem jövök! Megértetted!?

A felesége ezután ismét átvette a kutyától a kagylót, és örömmel jelentette, hogy a kutya úgylátszik felismerte a családfő hangját, mert már az első szóra összerezzent és jelenleg máris a helyén ül egészen csendben.

A történethez tartozik még, hogy a családfő másnap egy, a kutyát korholó vádbeszédet mondott magnetofon-szalagra — miután otthon korszerű zenegéppel rendelkeznek —, s azóta a kutya a családfő távollétében is erősen kordában van tartva. Mihelyst féktelenkedni kezd — bekapcsolják a magnetofont!...

(somogyi)

Törpe-mosódákat kapnak a lakóházak

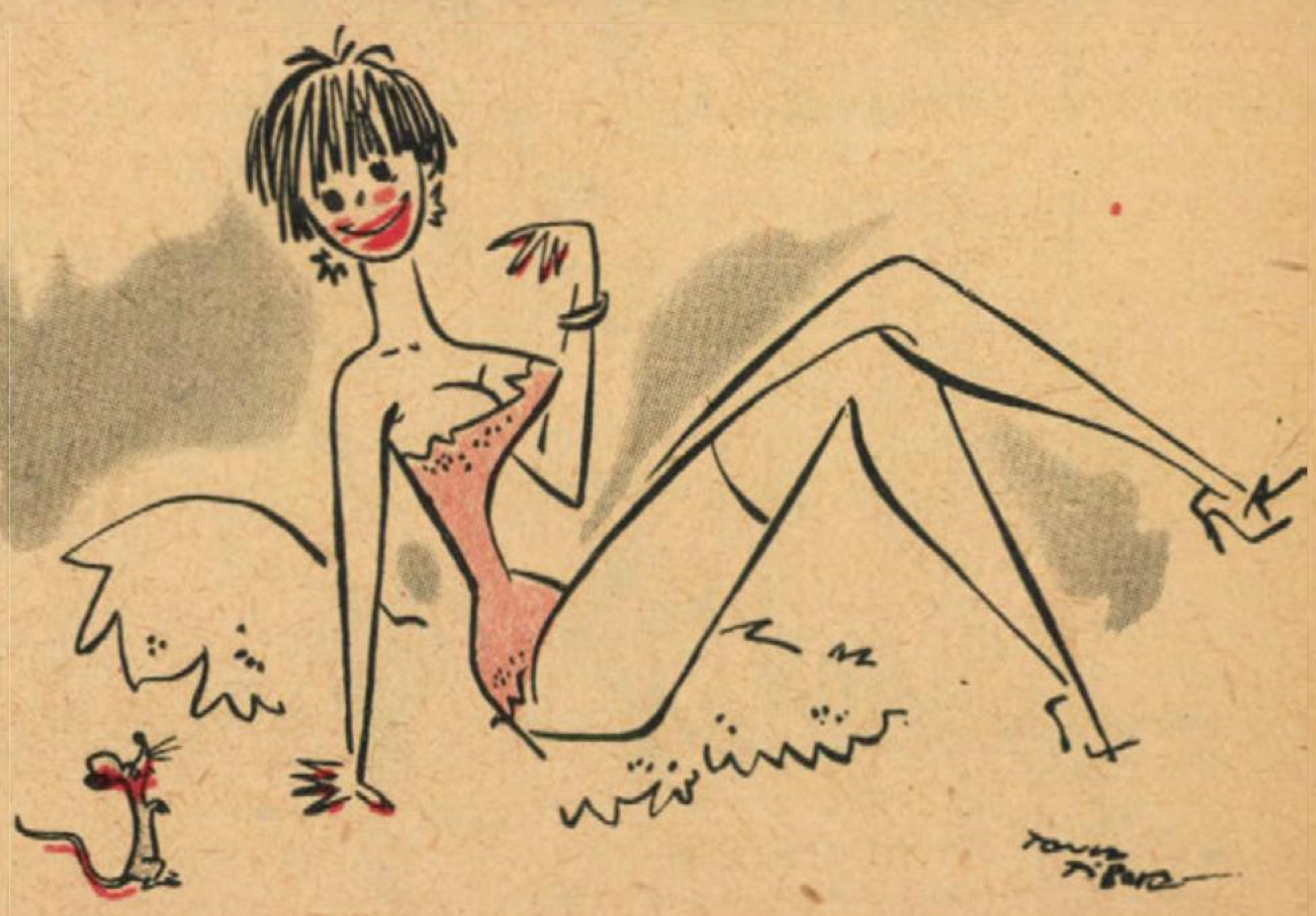
Szegő Gizi rajza

– Hogyisne, majd én fogok mosni nekik!

Az Élet és Tudomány hű olvasója

Toncz Tibor rajza

– Nini, egér! Hogy féltünk tőle valamikor!...

Vetélkedés

Akibe egyszer belefészkelődött a féltékenység ördöge az bizony nehezen tud kivetkőzni ebből a kényelmetlen gúnyából. Példa erre Szappanos András bácsi, a „Lendület" termelőszövetkezet igáskocsisa, aki negyven esztendővel ezelőtt fiatal feleségére féltékenykedett, most pedig a traktorokra.

Az öregből még a szövetkezet majálisán is kiütközött a féltékenység. A sör mellett vigadó asztaltársaságnak váltig bizonygatta, hogy a tavaszi munkaversenyt — amelyre most isznak áldomást — kizárólag a tagság szorgalma, elsősorban pedig az igáskocsisok jó hozzáállása döntötte el a Lendület-beliek javára.

— Segítettek abban a gépek is — kockáztatta meg az ellenvetést Gém Gábor traktoros, aki a vasárnap kedvéért éppen téglát szállított az egyik fészekrakó család portájára, s félórával ezelőtt gépével együtt vetődött ide a mulatozók közé. Szappanos nagyhangon kijelentette: ország-világ előtt bebizonyítja, egy tapasztalt igáskocsis többre képes, mint a traktor. Két pártra szakadt az asztaltársaság. Hevesen folyt a vita, egyszer csak felállott Cseles Gergely, és összekoccintott két söröskorsót. Csönd lett.

— Fizetek egy hordó sört András bátyámnak, ha bebizonyítja azt, amit állít. Próbálja meg, egy negyedóráig versenyezzen Gém Gábor traktorával.

— Hogyhogy? — vágott közbe az öreg.

— Úgy ahogy én gondolom. Ha bírja szusszal, dohogjon megszakítás nélkül 15 percig, mint a traktor.

Szappanos András felállott, zsebóráját komótosan kitette az asztalra és csak ennyit mondott:

— Áll a fogadás. Mikor fél hatra ér a mutató, kezdhetjük.

Az öreg öt percig készülődött, de Cseles Gergely sem ült tétlenül. Elszalasztott egy suttyó legényt Szappanosnéért, jöjjön gyorsan, mert a férje megháborodott. Mire az asszony a helyszínre érkezett András már ütemesen utánozta a traktordohogást.

— Az isten szerelméért mi van veled? — kérdezte kétségbeesetten, de a makacs igáskocsis nem hagyta magát zavarni, tovább dohogott.

— Láthatja Szappanosné, András bátyám belehabarodott a versengésbe. Meg akarja mutatni, hogy tovább bírja szusszal, mint a traktor.

— No majd én észretérítem — motyogta az igáskocsis felesége és könyörgésre fordította a kérdezősködést. András kétszer-háromszor is eltolta magától az asszonyt, a dohogást azonban nem hagyta abba. Szappanosné erre csípőre tette a kezét és sorolni kezdte azokat az apró botlásokat, amelyek miatt András négy évtizeddel ezelőtt olyan sokat féltékenykedett. Az öreg torkát összeszorította a düh, de dérrel-durral dohogott tovább, lesve az óramutatót, amely lassan a háromnegyedhez közeledett.

Az asszony újabb fogáshoz folyamodott. Azokra a meg nem történt csalafintaságokra célozgatott, amelyek miatt majdnem, hogy kettészakadt a házasságuk fonala. S mikor Bertalan Bálint egykori udvarlója nevét kimondotta, András nem bírt tovább uralkodni magán. Nagyot káromkodott, fölemelte széke mellől az elmaradhatatlan kocsisostort és elkergette az asszonyt. Mikor visszajött, csak ennyit mondott:

— Elvesztettem a fogadást, fizetem a sört.

Dancs József

Tűnődés a Barcsay utcában

Szűr-Szabó József rajza

– Az érettségin átmentem, de hogy megyek át a Körúton?

Le a bürokráciával!

Hová lesz a büdösség a parádi vízből?

Rejtélyes ügyet adok elő. Néhány hét óta minden étkezés után a parádi vizet iszom, melynek gyógyhatása közismert. Az is köztudomású, hogy a parádi víz, tisztelet ne essék szólván, büdös. Néhány napba beletelt, amíg a gyógyvíz kellemetlen illatát megszoktam. Mekkora volt azonban a meglepetésem, amikor a negyedik vagy ötödik üveg nyitása után a jólismert és nehezen megszokott illat nem ütötte meg az orromat. Azóta minden üveg felbontását izgalmas találgatás előzi meg: benne lesz-e a büdösség? Van úgy, hogy szerencsém van, van úgy, hogy nincs. Nem izgatna túlságosan a dolog, ha nem lenne az a gyanúm, hogy a büdösség és a gyógyhatás szoros összefüggésben van egymással. Nem szólván a víz szénsavtartalmáról, mely a szagtalan víz esetében, szintén távollétével tüntet. Sorstársaim, akikkel a parádi víz vásárlása alkalmával találkozom, szintén e rejtély bűvöletében térnek meg otthonukba, hónuk alatt a talányos üveggel. Én már többször jártam a Csevice-forrásnál, ahol a világhírű parádi vizet palackozzák. Tanúsítom, hogy ott még a büdösség benne van. Hol és milyen rejtélyes körülmények között tűnik el? Erre a kérdésre vár választ jónéhány

Parádivíz-fogyasztó.

Hétezren kérik

A X. kerületi Tanácstól azt kérik a kőbányai dolgozók, hasson oda, hogy a most megindult új autóbuszjárat útirányát módosítsák. A Baross térről Rákoskeresztúr felé haladó autóbusz ugyanis elkerüli a Szlávy utcát. Ezáltal az itt lévő három gyár dolgozóinak sokat kell gyalogolniok. Ha kis kerülővel, a Kada utcából a Sörgyár utcán át a Szlávy utcába menne a busz és onnan térne ki újra a Maglódi útra, a Budapesti Konzervgyár, a Kőbányai Fonó és a Növényolaj és Szappangyár dolgozói könnyebben jutnának munkahelyükre. A Tanács, a Főváros Közlekedési Ügyosztályát kérte meg: a kívánságnak megfelelően módosítsák az új autóbuszjárat útirányát, ami a három gyár többezer dolgozójának nagy örömet okozna.

Nálunk drágább a muzsikaszó

Zenekarban dolgozom és néha bizony megsérülnek hangszereink. Ilyenkor Budapestre kell vinnünk a hibás hegedűt vagy trombitát, mert egész Tiszántúlon nincs hangszerjavító.

Így néha tizenöt percig tartó javítás miatt 223 kilométert kell utaznunk. Az útiköltség, a napidíj és a munkakiesés így jelentősen megdrágítja a debreceni muzsikaszót, de ennek a költségét – bármilyen furcsán hangzik is – csak mi, zenészek viseljük.

Miért nem rendeznek be nagyobb vidéki városokban is hangszerjavító műhelyeket? Kifizetődne.

Vetési János
Debrecen, Nap u. 16.

Ludas Matyi postájából

„A zalai partokról jelentem" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a Veszprém megyei Tanács 40 000 forintot utalt ki útjavításra Balatonszepezd község részére. A Balatoni Intéző Bizottság is ígért 45 000 forintos hozzájárulást. Ezáltal még ebben az évben lehetségessé válik az út megjavítása.

Nagy József
járási VB-elnök

Precíz ember

Égett a ház
S a negyedik emeleten
Hirtelen egy ember terem
Kapaszkodva kiugrókba,
ablakkeretekbe, —
Repül, mintha angyalszárnya lenne
S amíg a lángokkal küszködik fent ő,
Az utca rivallg: éljen a megmentő!
A tűzoltók még sehol sincsenek
S lám derék dolog,
Mert, elébb munkába fogott
S öt ujjal lógva a csúszós peremen
A férfiúra kiált:
Jöjjön Ön velem! —
S nyújtja már acélos kezét,
Ám fagyosan végigméri
A szemüveges, jólfésült férfi:
Uram — Ön nem hívatott, hiszen
nem tűzoltó! —
S ezzel a tolongó, gomolygó
Lángok közé visszalép
S míg mérgelődött effajta dolgok
végett,
Benneégett.

Darázs Endre

Kedves Ludas!

Megnéztem a Sakknovella televíziós változatát, és időnként el-elcsodálkoztam az átdolgozás egy s némely furcsaságán. Így például a darab befejező mondatán — „Vigyázz, Európa!" —, amely tudatunkban már úgy összefonódott Thomas Mann nevével, hogy egy Stefan Zweig-novella végére biggyesztve némileg hasonlatossá lett ama bizonyos példabeli asztali csizmához. De még ennél is jobban csodálkoztam a darabban szereplő „O'Connor nevű skóton". Az eredeti novellában ezt a figurát MacIvernek hívják, ami ugyan valóban skót név, de az átírónak úgy látszik nem volt *elég* skót, és ezért átírta — írre. Az O'Connor ugyanis annyira tipikusan ír név, hogy „egy O'Connor nevű skót" körülbelül úgy hangzik, mint mondjuk „egy Lefkovits nevű néger".

L. J.

Mindenféle

Amint feltalálják a tökéletes gyógyszert a nyugtalanság ellen, megáll az emberiség fejlődése.

*

Kísérleteznek a tengervíz ihatóvá tétele érdekében. És mi lesz, ha az emberiség kiissza a tengereket is?

*

Az író tükröt állít a valóság elé. Sajnos, a közszükségleti cikkek tömeggyártása következtében vannak nagyon olcsó tükrök is.

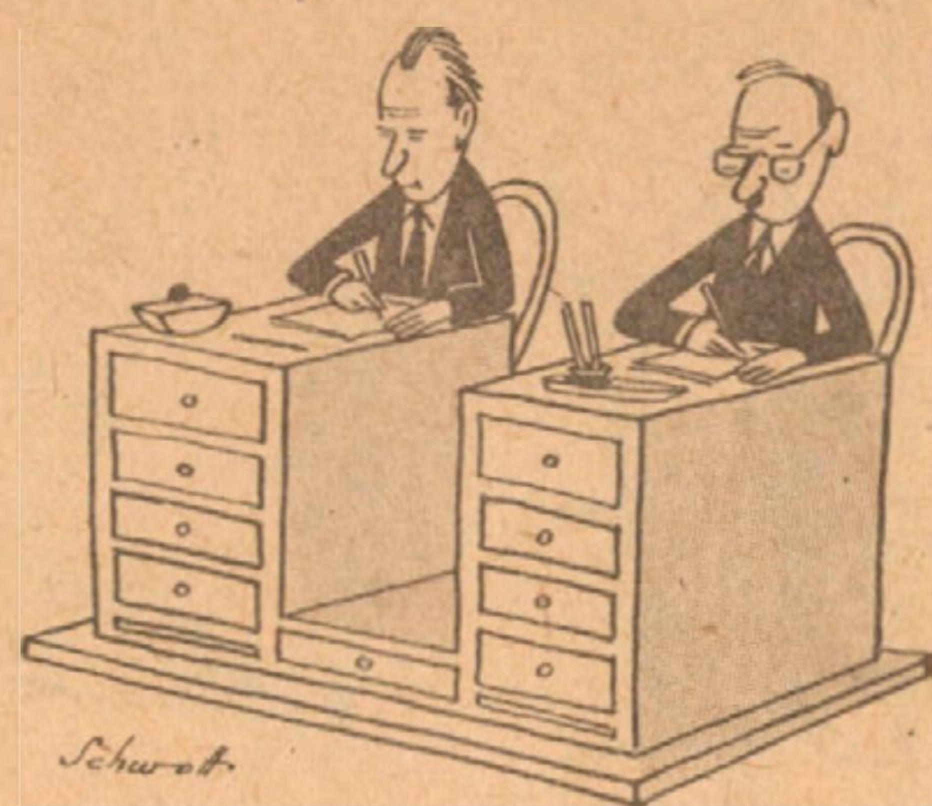
F. L.

Hátha valaki nem ismeri…

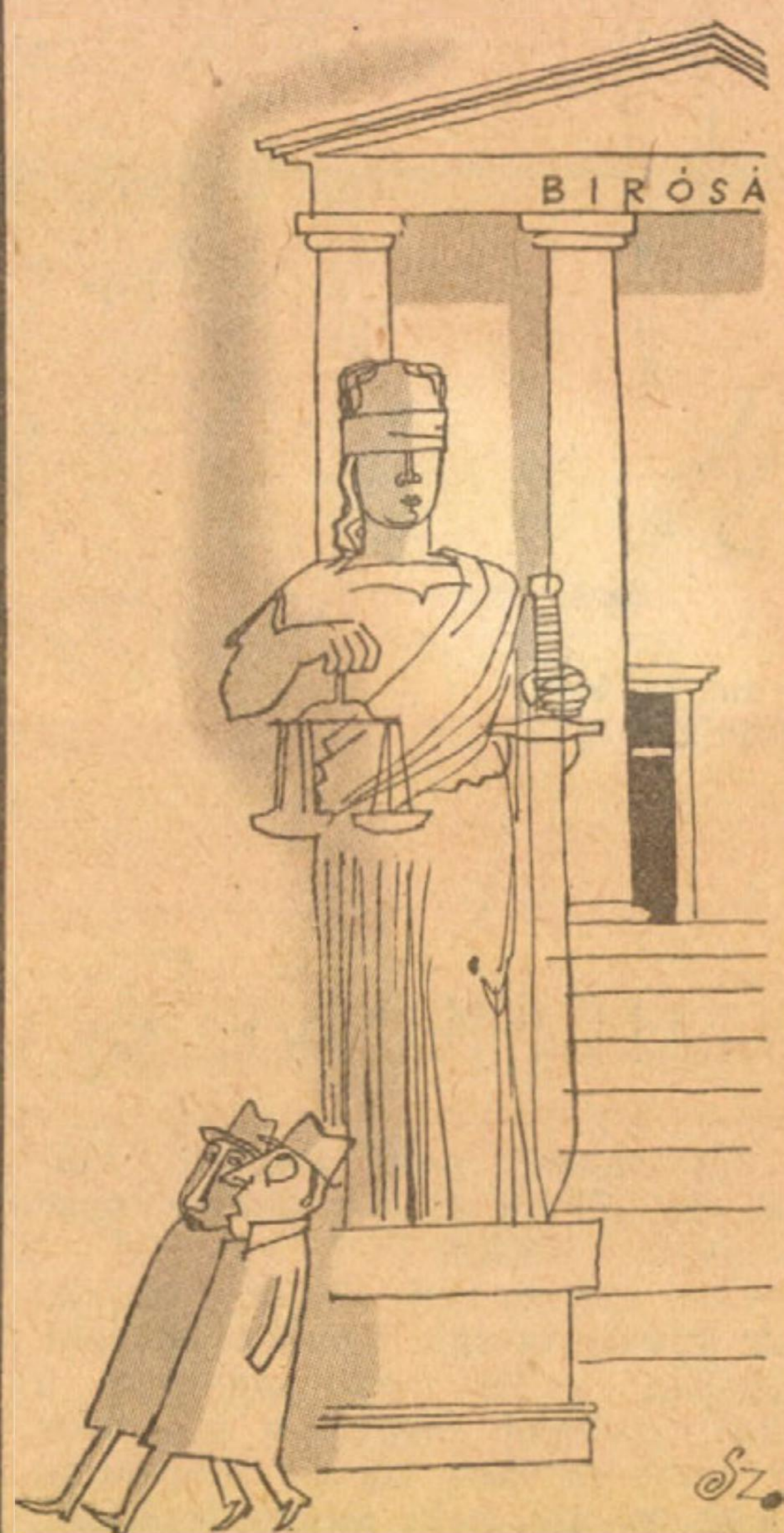
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Áruld el Pistike, hogy lehet az, hogy most helyesen oldottad meg a számtan házifeladatodat? — kérdi a tanár.
— Tetszik tudni, elutazott a papám! — feleli Pistike.

Helytakarékossági javaslatunk

Apropó…

– Nálatok még nem volt leltárellenőrzés?

Idejében szól

– Drága Mancika, imádom! Legyen a feleségem!

A humor könyvéből

ELISABETH VIGRÉE LEBRUN, híres francia festőművésznő, másodszor festette Bonaparte Napóleon arcképét.
— Nem találja, hogy amióta utoljára láttuk egymást, kissé megöregedtem? — kérdezte a császár.
— Valóban, felség — felelte a művésznő — néhány csatával többet veszek észre a homlokán.

VECSEY FERENC, a világhírű magyar hegedűművész, egyszer a nyarat a tengerparton töltötte. Úszás közben egyszerre csak elmerült. Szerencsére észrevette a dolgot egy közelében tartózkodó fürdőmester, aki utánaúszott, megfogta és kivitte a partra. Amikor partot értek, a fürdőmester megszólalt:
— Azt hiszi, kedves mester, hogy az úszás is olyan egyszerű dolog, mint a hegedülés?

ROBERT DE FLERS, francia színműíró, egy alkalommal panaszkodott, hogy olyan rossz kézírása van, hogy még ő maga is alig tudja elolvasni. Valaki megvigasztalta, hogy van egy híres újságíró, akinek írása szintén olyan, mint a macskakaparás, az is olvashatatlan.
— De annak az írása nyomtatva is olvashatatlan — jegyezte meg Robert de Flers.

LISZT FERENCTŐL, aki akkoriban tért vissza Olaszországból, egy tiszteletére adott estélyen megkérdezte az asztalszomszédnője:
— Mondja, drága mester, és jó üzleteket csinált Itáliában?
— Muzsikát csináltam és nem üzleteket — válaszolt röviden a mester.

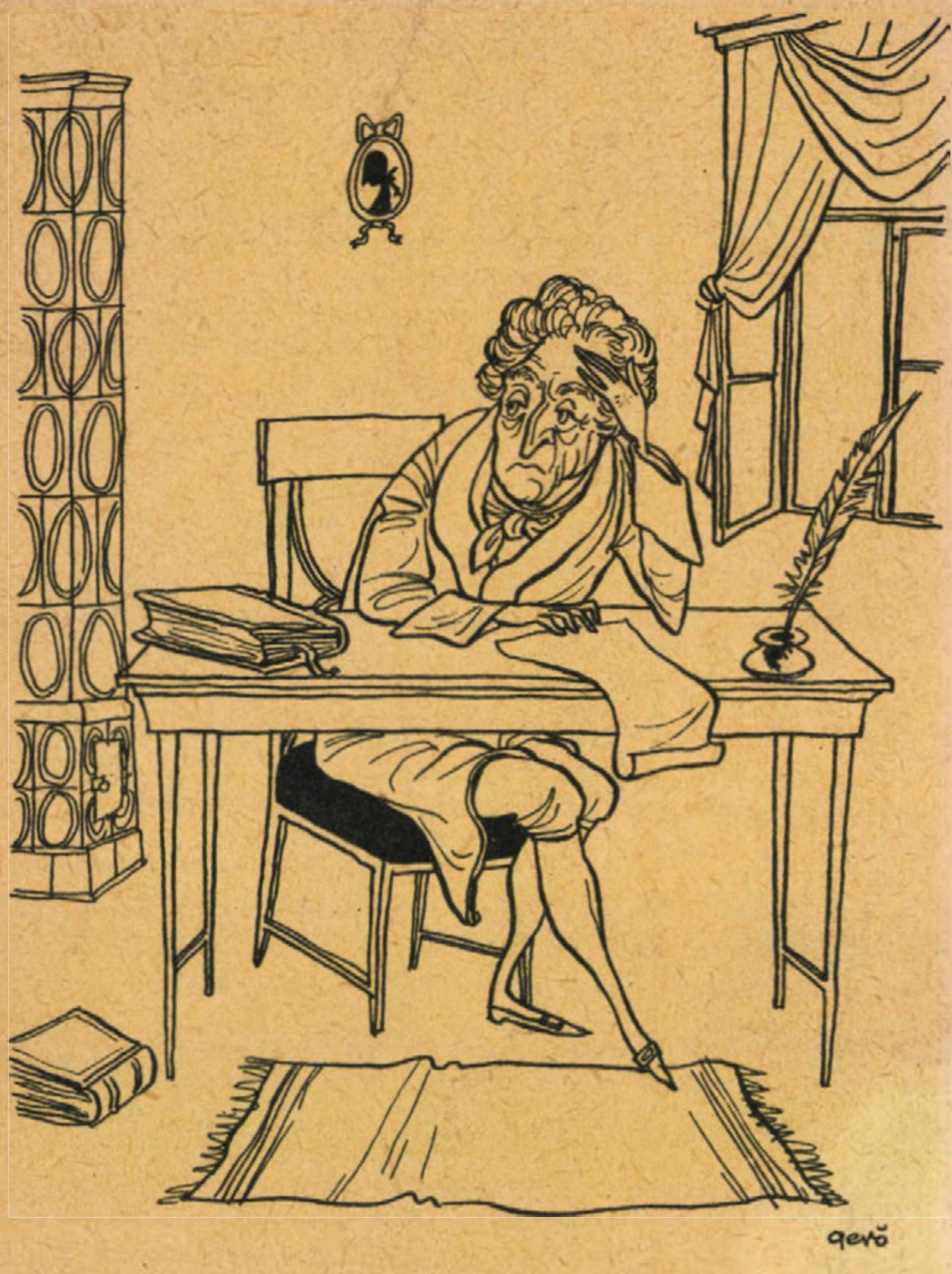
TRISTAN BERNARD, francia humorista egyízben vonatra várakozott egy Párizs környéki kis vasúti állomáson. Meglátott egy embert, aki a padon terpeszkedett henyélve és nagyokat ásítozott.
— Mit csinál, barátom? — kérdezte tőle a humorista.
— Amint látja, uram, semmit.
— Teringettét! Ön borzasztó nagy zavarban lehet. Nem tudhatja, hogy melyik pillanatban végzi el ezt a munkáját.

LUDWIG BÖRNE, német író és költő, súlyos betegen feküdt ágyában.
— Ön ma reggel sokkal nehezebben köhög, — mondta neki orvosa.
— Pedig egész éjjel gyakoroltam — felelte Börne.

Ha Goethe ma élne...

Gerő Sándor rajza

– Mielőtt a Faustot megírnám, mindenesetre megkérdezem a Nyugdíjintézettől, hogy hány hónapig szüneteltetik a nyugdíjamat...

Autóbuszon

Pusztai Pál rajza

Az orvos gyűjteménye

A híres orvostanár körülvezette látogatóját lakásán.

— Megmutatom magának képeimet. Ötven év alatt gyűjtöttem. Világhírű festőművészek alkotását sikerült megszereznem. Tudja, volt idő, amikor csak magánprakszist folytattam. A betegek egy része tiszteletdíj helyett képekkel fizetett. Nézze például ezt az őszi tájat.

— Gyönyörű...

— Gyönyörű szívasztma. Emlékszem, sokáig kezeltem. Vagy itt van ez a csendélet.

— Szinte él ez a kép...

— Igen és a paciens is. Vakbél, de nem kellett operálni. Visszafejlődött.

— És ez? — kérdezte a látogató egy fiatal lányt ábrázoló festményre mutatva.

— Ez... Várjon csak... Persze, persze... Tüdőgyulladás... De nem erre a képre vagyok büszke, hanem a mellette lévő remekműre. Látja az ecsetkezelés finomságát? És a csodálatos színeket? Gyomoridegesség...

— Bocsánat, nem vagyok műértő, de nekem ez a pipacsos mező is nagyon tetszik.

— Jó szeme van. Ilyen vöröset csak kiváltságosak tudnak keverni. Sárgaság... De most menjünk a másik szobába. Mutatok magának egy nagy értéket. Ez az! Képzeljen el egy szűnni nem akaró fejfájást. De megtaláltam a gyógyítás módját! És csodálja meg ezt a nyírfaerdőt. Reuma... És ez a cigányasszony? Öt külföldi kiállításon nyert díjat a festője. Hashártyagyulladás.

Egy miniatürön akadt meg a látogató szeme:

— És ez?

— Ez semmi. Vérszegénység...

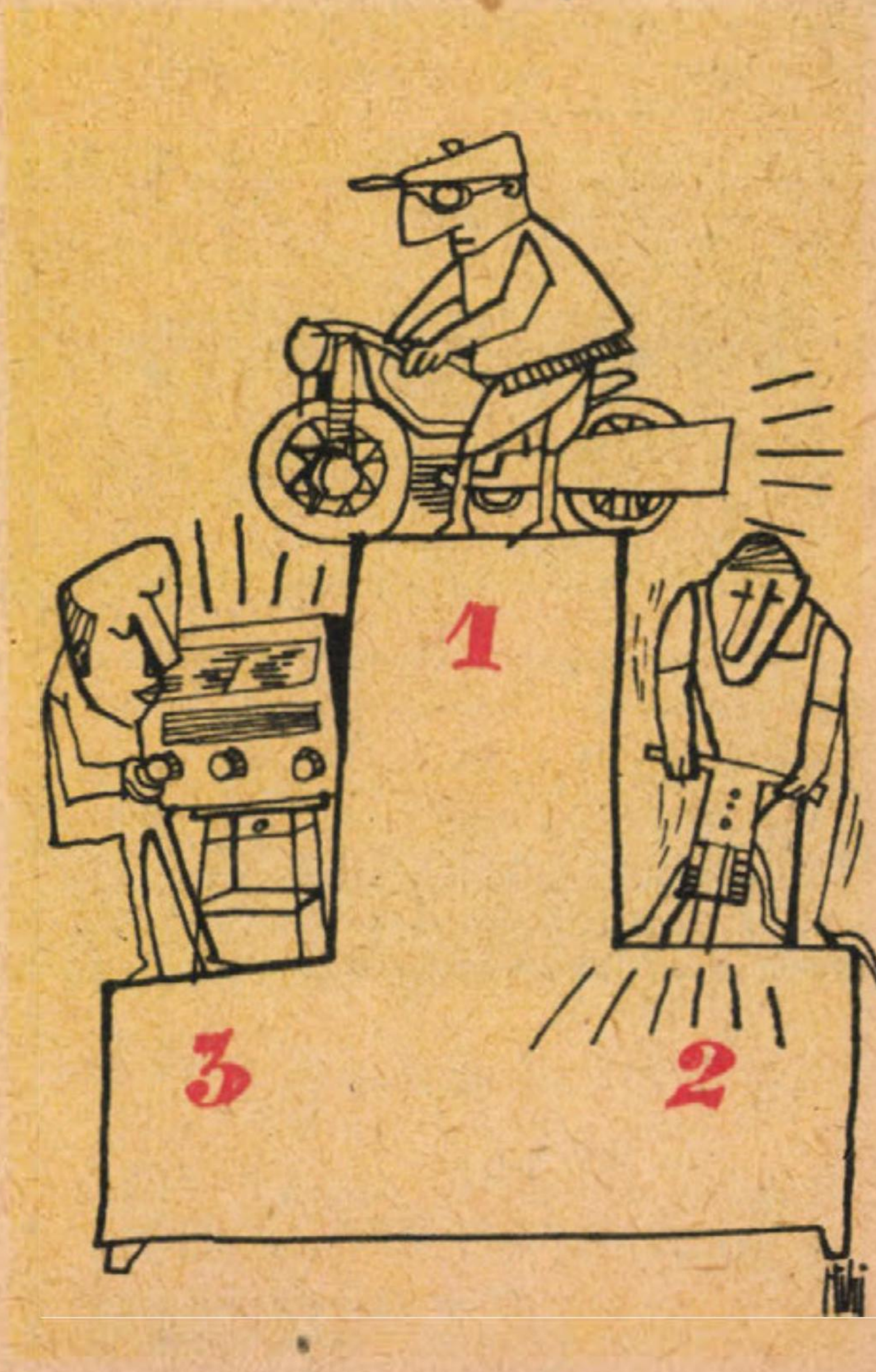
A harmadik szobában is megtetszett a látogatónak egy kép. Most már átvette a professzor stílusát és így érdeklődött:

— Szív? Gyomor? Tüdő?

— Dehogy, — legyintett a professzor, — ezt készpénzért vettem. Rippl-Rónai...

Palásti László

A budapesti zajverseny eredménye

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.

Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.